

Lena Malmberg

Visa

om det ruskiga dramat
i Köpenhamn, i Nov. 1913

där Polisöverkonstapel
Malmberg från Trelle-
borg, sköt sin väninna
:: Lisa Strindlund från ::
Östersund, och sedan
sig själv. :: :: :: :: :: :: :: ::

Visan är författad av syskonen
Carl och Edith Ekstrand
Malmö.

Lena Malmberg

Eftertryck förbjudes på det strängaste.

Edith Ekstrand

Accidentstryckeriet, Astorp.

Mel: Uppå Alpens högst belägna spira.

Johan Jacobson
O mina vänner länen mig ert öra
Jag sista händelsen besjunga vill.
Ni något rysansvärt här skall få höra
Om ni en liten stund vill lyssna till.

Johan Jacobson
Kan någon tänka sig, att bland polismän
Det fanns en mördare — självmördare,
Som bringar sorg, elände uti hemmen;
Ja sorgligt är att sådant skall få ske.

Johan Jacobson
En man som Malmborg, aktningsvärd och skötsam,
Förälskar sig på nytt fast gift han var.
Och glömmer hem och maka, tar en annan
Och så en vacker dag från staden far.

Johan Jacobson
Till Köpenhamn han med "lill Lisa" ilar
De fästa, skoja, dricka, fröjdas, ler,
Vid Malmborgs barm så nöjd "lill Lisa" vilar,
Till skottet smäller och hon borta är.

Johan Jacobson
Hon skriver först "vi kunna inte skiljas,
Jag är så nöjd att dö med denna man,
Och därtör nu vi skall i döden följas
Där ingenting oss båda skilja kan."

Med säker hand konstapel'n Malmberg siktar
Och skottet smäller, hans vän har slutat här.
Dock modet honom likväl inte sviktar,
Då blicken föll på den han höll så kär.

Han tänker kanske på den sista stunden,
Det sista ord hon honom viskade,
Han kysser henne än en gång på munnen
Den mun som nyss mot honom smilade.

"Vi råkas snart igen? man oss missunnar
Att leva samman uppå jorden här.
Min älskling! blott ett ögonblick, jag kommer
Och sen vi aldrig — aldrig skiljas mer."

Han såg på henne, endast henne såg han,
Hon som en ängel nu för honom stod.
Han kysser vännen än en gång på pannan,
Och kanske ryser till vid hennes blod.

Och ropar "Lisa jag är redo fara
Från denna världen, jag är nöjd att dö.
Och sen för alltid vill jag hos dig vara,
Jag kommer, vänta älskogsros så röd.

Han riktar vapnet mot sin egen panna
Och skottet smäller, död han faller ner.
De kunde inte skiljas från varandra;
I liv och död de höll varandra kär.

Seg vackra och alldeles

Nya Milor

Den första:

Om Westermarck-Rosen.

Den andra:

Den öfvergifna.

Den tredje:

Viten fogel.

Den fjerde:

Ell' Anna Mari.

Den femte:

My friarewisa.

Den sjette:

Emmas frieri.

Pris 12 öre.

Malmö, C. A. Andersson & C:s boktr. 1898.

Och svartijuf vara till
För allt kan jag få sota —
Och dersför nej — det vill jag ej
En jotare får aldrig mej.
∴ Nej nej nenenej ∴
Nej han får aldrig mej.

En målare ad ja —
Med fina färger granna;
Bid walet will jag stanna; —
Men nej nej — det will jag ej
Han suddar ner både mej och sej
∴ Nej nej nenenej ∴
Nej han får aldrig mej.

Stomakaren till sitt
Mitt hjerta will jag stänka, —
Men hustrun lider brist
Bå skor -- kom jag att tänka
Nej nej nej — det will jag ej
Likt smedens märr — försummar
∴ Nej nej nenenej ∴
Nej han får aldrig mej

En kofelugnsmakare
Jag får till sitt wäl taga
Men konste "göfvarne"
Han will att jag skall laga
Nej nej nej — det will jag ej
En sådan man får aldrig mej
∴ Nej nej nenenej ∴
Nej han får aldrig mej.

Men — ad jag angrar mig
Kom hit, jag tar er alla,
Den första — innerlig
Jag will min fästman falla.
Jag dersför ej — mer säger nej
Till slut kan jag bli utan dej
∴ Nej nej nenenej ∴
Jag mer ej säger nej.

Den första:

Om Westermarck-Rosén.

Här tar man nu till orda och rimmar lite sen
Om Johanssonsta mordet och Westermarck-Rosén,
Ty sig han widt berömt som tjuf af numro ett,
Han qwinnohertan fängslat, som kanske mången sett.

Han spelat många roller som tjuf i unga år,
Då till på köpet misstänkt för jernvägsmord och rån,
Ty Johansson blef mördad på väg till Suleå,
Han hade många pengar för dem fick lufwet gå.

Att Rosén varit ute på resa mången tror,
Den tid som herr Johansson till Öfverlule for,
Men deremot han nekar och det i högsta grad,
Då som ej vittnen finnas, så tycks ju allt gå bra.

En bas han dock lär varit för en tjufliga stor,
Men sina embetsbröder han ej innäskat har,
Ty sjelf inför domstolar han stäms ej ensam stå,
Med affwedd släggblås haka så slät som barnens små.

Men just när qwinnan täljde sin dröm i ordalag,
Han nästan stod och stäljde för hvarje andetag,
Då röd som kalkontuppen han bakom brat syns,
Han knappt balansen egde om jag min tidning mins.

Som gentleman och herre i elegant kostym,
Han på hotell sig vrälte, ty der fanns godt om win,
Då der han gerna trufdes, han icke kassan spar,
Men in på sena natten i werksamhet han war.

En gång uti Upsala studentmössan han bar,
Besökte der en bjudning fast han ej bjuden war,
Men der blef han ej länge, ty snart polisen kom,
Då som Rosén det märkte så gick han derifrån.

Men polismannen wille ej låta sturken fly,
Tog fram ett par handbojor och sade kära ni:

Nu blef ni fast för necken, nu torde ni gå bet
Till hättet styrdes marschen med strästa styndsamhet.

Et album nu polisen framvisar för Rosén,
Då han som katten fräser och grymtar som ett swin,
Se der bland mång' kamraters porträtt sin bild han ser,
Han vill polisen muta i lägre ton han ber.

Et gulbur nyh han stulit, men nekar som på skämt,
Det war mitt ur, han sade, att gömma det han glömt,
Men styndsamt kom en herre som war hans bästa vän,
Han lånte det i morse, nu tar jag det igen.

Et happy från barn och maka han war't i Wisconsin,
Begaf sig hit tillbaka den knepigte Rosén,
Han genast får en flicka en fjortonårig mö,
Han tycktes honom älska i både lust och nöd.

I mängd han flickor hade tills han inspärrad blef,
Men sen så blef det tråkigt att skrifa friarbräf,
Ty göra nog han haft med att bränna af sitt slägg,
Sen han förlorat saren, om den han war så rädd.

I Boden och han varit när banan wigdes in,
Då uppå folkets flickor han wände ut och in,
Han märkna'n sen besökte uti Sollefteå,
Att kassan der han stärkte det kan man lita på.

Att list må här anföras att juridiken här
Hafst många små bekymmer och tusende besvär,
Då så till warning tjena de rader som här stå,
För dem som här i landet på lastens wägar gå.

Den andra:

Den öfvergifna.

Förargas ej på mig, ditt bref jag sönderriswer,
Att lågan offerar det när du mig öfvergifwer,
Jag älskar ingen ann' än dig, min wän, ändå,
Får jag ej ega dig, då will jag ensam gå.

Då will jag ensam gå i alla mina dagar,
När jag ej wännen får, som hjertat mitt behagar,
Ja då är du min wän, orsaken till mitt fall,
Som öfvergifwit den dig ewigt älska skall.

Ett rent och redbart sinn' du städs hos mig skall finna,
Om dig jag kunde få och dig till make winna,
Jag lycklig skulle bli och finna frid och ro,
Med dig, min kära wän, uti vårt lugna bo.

Kanske du tycker att jag är för dig så ringa,
Och har en annan wän, som du will hyllning bringa,
Wist guld och rikedom ju snart förswinna kan,
Men kärleken till dig den aldrig slodna kan.

Jag pennan lägger bort och låter tanken ila,
Och sedan går till sängs att njuta en god hwila,
Uti en sömn så söt, då talar jag med dig,
Men när jag waknar upp då är du långt från mig.

(Eftertryck förbjudes.)

Den tredje:

Liten fogel.

Sjung liten fogel, på grönan qwist,
Qwittra för mig din wisa.
Åh, slå bort sorgen, sjung blott! Helt wist
:: Sängen kan hjertat lisa ::

Säg: kanske att din käresta bar
Droghet på sin tunga?
Åh, sådant händer ju alla dar:
:: Säll den som blott kan sjunga ::

Den fjerde:

Lill' Anna Mari.

D, får jag dig följa, skön Anna Mari,
Och gå wid din sida skön Anna Mari,
Du rider på gängarn så hölt mig förbi,
Men jag är helt ensam, Lill' Anna Mari.

Hwad bryr mig din fader och egorna hans
Hwad bryr mig din släkt i sin rikdom och glans,
Säg blott du mig älskar och min skall du bli,
Gläd än du i bomullskjol Lill' Anna Mari.

Den femte:

My friarewisa.

När du ska' ut till att frie,
Frie aldrig till en snusande mö,
För bitter pina och dö;
Ty ho' grälar hela natta
Och fräser som e katta.
D, akta dig för den,
D, akta dig för den;
D, ta ej den till din wän.

Och frie ej heller te en fröken,
Ty det kostar så mycket
För bondebräng;
Hon ska' ha' buntat bå stola och säng,
Och ho' ska' ha klänningar många,
Wad' sida och wida och långa,
D, akta dig för den etc.

När du ska' ut till att frie,
Frie aldrig te en mö som är rik,
Det blir din egen risk,
Och sedan nekad på arfwen
Och du måtte fly som sparfwen,
O,akta dig för den etc.

Och frie ej heller till en enkla,
Ty hon skryter och berömmar
Sin förriga man
Och det blir dig till stor skam.
Ho' sitter i spisen och grinar
Ho ger dej sura miner
O,akta dig för den etc.

Men frie i stället te en flicka,
Som ä' en unger och täcker
Och ä' förbryllande ros
Som du kan lesa hos.
Och faller hon i ditt tycke,
Så gif henne kärleksmycke,
Så ta' då den,
Så ta' då den te' din vän.

Den sjetta:

Emmas frieri.

Jag nu mig gifta vill,
Hvar skall en man jag sinna?
Som vill mig höra till
Och helt mitt hjerta vinna;
Men ogift nej — det vill jag ej
Finns ej en man som passar mej?
:: Nej, nej, nenenej ::
Kom fria strax till mej.

En fjöman vill jag ha,
Blott jemt han wore hemma,
Men ad — en wacker dag
Han reser från sin Emma;

En fjöman nej — det vill jag ej
Faktän han wore bra åt mej.
:: Nej, nej, nenenej ::
En fjöman tar jag ej.

Jag tar en militär,
Ty stilig är soldaten
Nog tror jag han blir kär,
Men friar blott för maten.
En krigsman nej — det vill jag ej
Ty han blir aldrig trogen mej
:: Nej, nej, nenenej ::
Han blir ej trogen mej.

Jag får en sträddare,
Det går liksom en snurra
Men nej — ty ett tu tre,
På trån kan bli en snurra,
Och därför nej — det vill jag ej
En sträddare får aldrig mej
:: Nej nej nenenej ::
Nej han får aldrig mej.

Men ad — en muskant —
Ej löjt — en annan slämma
Han spelar ju så grannt
För andra — aldrig hemma
Och därför nej — det vill jag ej
En muskant får aldrig mej,
:: Nej nej nenenej ::
Nej han får aldrig mej.

Jag wet — en maskinist
Han stöter jemt maskinen,
På kärlek är ej brist
Men tål ej krinolinen,
Och därför nej — det vill jag ej
En maskinist får aldrig mej
:: Nej nej nenenej ::
Nej han får aldrig mej.

En sotare jag vill
Ej ha — ty han kan knota

Seg alldeles

Nya Milor.

Den första:

Idas flagan.

Den andra:

Ola Sme.

Den tredje:

Lejonbruden.

Den fjärde:

"Mr Boccacio."

Den femte:

Elin och herremannen.

Den sjätte:

Rosens doft.

Pris 12 öre

Malmö, C. N. Andersson & C:s boktr. 1898.

10. "Hör Elin — Gustaf fattig får, Ett torp jag honou skänkt, Men heligt inför Gud jag swär Du har min ära kränkt, Och torpet tager jag igen. — Lef se'n i sorgen med din wän."

11. "Gör som ni will! Jag lefwer säll, Om än bland snö och is; I ödemarken i ett tjäll Jag leta skall min spår; Blott jag wid Gustafs sida får Framleswa mina lefnadsår."

12. "Ej hjälper smider eller hot — Men wet i alla fall, Att om det också sker med knot, En lys jag taga skall Och till mitt hjerta trycka dig Förran du slipper ifrån mig."

13. "Jo pytsan!" med en sidoblick Gaf Elin skälmst till svar Och kastade sin forg och gid, Med den stod herren qwar Och suckade: "en narr är den, Som gådar qwinnotroheten."

Den sjette:

Nosens doft.

I rosens doft i blomsterlundens gömma,
Der friden bor emellan berg och dal.
Låt oss förglömma lifwets wår!
Låt oss förglömma hjertats sår
Och låt oss werlden förglömma. ::

O! fråga ej: hwad är att lydlig wara?
O! fråga ej: hwad är att wara nöjd?
Blott hör naturens egen röst,
Och göm des ord uti ditt bröst,
Och sök att werlden förklara. ::

Den första:

Idas Klagan.

Slöna yngling på vägen,
Säg hwem söker du än,
Blickar sorgset i hägen,
Kanste mot dig en vän.

Ensam glömd och förskjuten,
Står jag här på strand;
Och fast rösten är bruten,
Räder jag dig min hand.

Glad wid guldharpans toner,
Unden swäfwar till dig,
När från warmare zoner
Sjelf du tänker på mig.

När jag strängarne stämmer.
Då är tanken hos dig.
Men det likväl mig grämmer,
Sången hörs ej till dig.

O, när kommer du åter,
Dyre, saknade vän,
Ser du ej hur jag gråter,
Tröstar enslingen än.

O när får jag dig trycka
Till mitt längtande bröst,
Du min sällhet och lycka,
Hör min klagande röst.

Den andra:

Ola Sme.

En wisa will ja sjonga om gamla Ola Sme,
å will I höra po na, så la de gå färr de!
Po allt, hwa som han gjore, ja rekti rea fäd;
fast inte de wa mied, så wa de ändå nåd.

Hans moer hibbe Lotta å far'n Olawes Sme.
Nu e hon dö å borte, å de e han nåd me.
Åw Oles första barnbarn ja ente gjärr affär,
färr nåd kom han ti warden som andra ongesfär.

Men när han gick i skolan, de ente wille gå,
färr lerorna i hoedeb han allri kunne få.
Men tawte han well moded? Nej, Ola han wa trygg;
Hwa'n ente fick i ställen, de fick han po sin 19ggi.

Åd så få lest färr presten de wa beswärlet me.
I toltre år färrsjöte han dsse po me de;
men här de wa, så gick de färr Ola sist i law,
färr presten han behöfde po wägnen nytt beslaw.

I röj å sob å swärta me switt å flew å stri
Imeyrkjed Ola lärde; men de to mien ti,
för'n retted han färrsto eb. Po de hwim uaras kan?
Åd "howed slå på spied", de e en konst, min schann!

Å när de wa po tien, ad han skull' jwota sej,
så fria han så ärlet, men fick åw Mätta nej.
Men stan — sännet händer — så ble hon hans ändå
å fick en glött om åred å onger stungjom två.

Så löwde beggje länge i lycka å i fröjd,
å så de wa en löst ad han me sin loit wa nöjd,
ti han blew sjum omsistens å tälli som ett lämm
dö ungan frå sin qwingja åw bara allerbarn.

Han löwde löst å stilla; me warden hålt han fre.
Allt wa di anre wille, de wille Ola me.
Bra lant me de färrstonned han kunne gåd, min schann;
han hade, min liw, bleed en präkti riksdasman.

Den tredje:

Lejonbruden.

I skimrande brudbrägt, så hvit som ny snö,
Står djurtämjarns dotter, en blomstrandande mö,
Hon tvingas att rädda en främling sin hand,
I morgon går färden till främmande land.

Se gästerna samlas men tid är det än?
För Selma att träffa sin trofaste vän
Och sorgsen hon gångar till lejonets bur,
Att taga farväl af det älskade djur.

Hon sätter sig sedan der hon varit wan
Och lindar sin arm om det böljande mahn,
Och kongens konung sin wildhet har glömt,
Men Selma hon suckar och hwisslar så dmt:

Vi måste nu skiljas, min brudbrägt du ser,
Haf taq för din vänskap wi räddas ej mer,
Jag tvingas att rädda en främling min hand,
I morgon går färden till främmande land.

Nå barndomens dagar jag minnes ännu,
Då än jag war liten och liten war du.
De flytt och ej mera wid lekstjernens fot
Du får hennes smekningar taga emot.

Du blickar så grymt du mig säkert förstår?
War lugn kära du men jag torkar en tår,
War lugn hör min brudgum mig kallar igen,
Farväl då för alltid min trofaste vän!

En tyk nu till affled hon lejonet ger,
Men wid gallret lejonet brudgummen ser,
Med ens är det saktmod och mildhet förbl,
Det reser sig häftigt i wildt raseri.

Den wälbilga swansen nu hwistande far,
Och Selma står dödsblek, men fattning hon har

Att ropa och strika war säfängt beslut,
För dörren står djuret hon kommer ej ut.

Rom hit med en bössa nu främlingen skref,
Ett skott snart skall ända den blodiga lef.
En dödsstyfnad herskar gewäret han får,
Han laddar men djuret hans mening förstår.

Förtviflad det rasar i fängelsens bur,
Will Selma förswara men wet icke hur,
En dödsstyfnad herskar. Barmhertige Gud!
I stycken slet lejonet främlingens brud.

Och sedan det druckit den älskades blod,
Det lägger sig neder med nedslaget mod,
Wid bleknade liket och wäntar på tröst
Då sändes den kulan, som krossar det bröst.

Den fjärde:

Mr "Boccacio".

Med skidan med skidan
Ar häst på tu man hand.
Wid bågarn wid bågarn
Ses gerna tredje man.
Men wara mol allena,
Men wara mol allena
Man aldrig trefligt fann.
Nej hellre då en eller två eller tre.

Till krogen der borta
Wi ofta pläga gå,
Men komma till korta
Ty flastorna ä' för små,
Och en af dem allena,
Och en af dem allena
Den kan ej långt förslå.
Nej heldre då en eller två etc.

Ju flera, deß bättre
I tråtor och i lif
Att knuffas och puffas
Är lustigt tidsfördrif.
Men blott en knuff allena,
Men blott en knuff allena,
Att spelet ej ger lif.
Nej heldre då en eller två etc.

I förgår, i förgår
Jag till min flamma gick,
Blott handen, blott handen
Jag blygsamt kyssa fick,
Men småningom på munnen,
Men småningom på munnen,
Jag wet ej hur det gick.
Jag tog mina en eller två etc.

Min fästmo hon swor mig
Dig ensam jag tillber.
Till döden, till döden
Min trohet jag dig ger.
Men snart kom der en annan,
Men snart kom der en annan,
Och sen så kom der fler.
Till slut så kom der en eller etc.

Hur lycklig, hur lycklig
En pascha menar jag,
Ty qvinnor, ty qvinnor
Han har af alla slag,
Ej blott med en två tre fyra,
Ej blott med en två tre fyra,
Förnöjer han sin dag
Utän med fem eller sex eller sju eller åtta
Eller fler om han så vill.

Den femte:

Elin och herremannen.

1. En herreman så stolt och håld, Som egde tun-
nor guld, Och flera hemman i sitt wäld, Fick se en flicka
huld bland skogens stammar ensam gå Han talade till
henne så:

2. "Mitt wackra barn, hwad heter du? Säg mig ditt
ljuswa namn, Och sätt dig wid min sida nu I skogens
blomsterfamn! Wi wilja språkas wid en sund Förtroligt
här i enslig lund."

3. "Mitt namn är Elin . . . Men jag får ej längre
dröja här, Ty dagens sol snart nedergår Och jag skall
ploda här i morgon som jag har, åt wor, Hon wäntande
i hyddan bor."

4. "Ack Elin, ingen flicka söt Och Rön som du jag
fett, Kom, hwila i mitt öppna stö! Jag beber blott om
ett Gif mig en enda liten kyß . . . War icke rädd — ej
någon lyß."

5. "Nej, nej, jag lofwat har wid Gud Att ingen
kyß ge bort, Förrän den dag jag skall stå brud, — Ack,
det blir innan fort, Och då skall Gustaf hafwa den, Från
barndomen han är min wän."

5. "Hwad du är barnslig, blyg och from, Som så-
dant pjollra kan, Din Gustaf wet ju ej derom, Ej heller
någon ann, Du skall få penningar . . . se här . . . Låt mig
nu få hwad jag begär."

7. "O nej, o nej, jag är ej fal För penningar och
guld; De hjelpa ej för samwetsqwal För spe och ewig
skuld! Ett frebat bröst är mera wärdt, Har jag i kate-
tesen lärt."

8. "Bedraga will jag icke dig — Tro hwad jag säger
nu: Till slottet skall du följa mig Och blifwa der min
fru; Af perlor, silfwer skall du få, Längst mera än du kan
förstå."

6. Nej nej mig loðar ingenting, Af silfwer nog
jag har! Ty wet att en förlofningsring Jag fick se'n
några da'r Af Gustaf som jag älskar ömt, Och den har
jag wid hjertat gömt."

Fem alldeles

Nya Visor

Den första:

Ny Bewäringswisa för 1901

Den andra:

Zigenargossens klagan.

Den tredje:

Va Paloma.

Den fjärde:

Ny Elfsborgswisa.

Den femte:

Gubben Noack.

Pris 12 öre

Wahlström, E. N. Andersson & C:s boktr., 1901.

Till straff så sändes då en wäldig syndaflo,
Att bota både folk och få för öfwermod.
:: bra härbt trallala ::

Men för att jorden ej för folktom skulle bli,
Så lät man Noack från förstörelsen gå fri,
Han jemte sin familj från sjöndd räddades
Och i en ark han hastigt sjelf inslufwades.
:: med gobs trallala ::

Men när de lågo i sin sömn en stormig natt
Så stötte skutan uppå Ararat —
I skjortan Noack då på däckat rusar opp,
Och gumman efter honom kom i fort gallopp
:: och skrek trallala ::

Då blef det strik och willerwalla i en hast,
Man trodde hin skull' taga både båt och last,
Men Noack rådligast af alla man på däck,
Sköp ned i skutan för att se om den war läd
:: af törn trallala ::

Men skutan höll ty den war ej af engelst plåt.
Från Swertge war hwarenda bit af Noacks båt,
Och gubben Noack glad att wara än wid lif,
Omsamnar söner, döttrar, och sitt eget wif
:: och grät trallala ::

Men hade gubben Noack drunknat med sin fru,
Wi hade gästet då på hafwets botten nu —
En stäl för Noack då i botten tömma wi,
Ty han har räddat ej ifrån att fiskar bli
:: hans stäl trallala ::

Den första:

Ny Bewäringswisa för 1901.

Hvar morgon när som klockan slagit fem — fallera
Då ska' wi upp med en sju tusans kläm — fallera
Och den, som inte uppå lyfving hör — fallera,
Med rotting man ur sängen honom för — fallera.

Till forum upp wi ställas alle man — fallera
Då ska' man sjunga med om man det kan — fallera
"Din klara sol går upp" med regn ibland — fallera,
Se'n "Gu' beware lung och fosterland" — fallera.

Se'n till gymnastik förutan prut — fallera
Wi uti bara skjortan rusa ut — fallera
Armar framåt, uppåt, nedåt sträck — fallera
Gif att! Och jemna ludorna betäck — fallera.

Så till mat wi alla ställas opp — fallera.
Då serveras kaffe, sill som dopp — fallera.
Warma pluggar fins i öfverflöd — fallera
En kronans karl han lider ingen nöd — fallera.

För att sen matsmältning kunna få — fallera
Då ska' wi ut på heben för att gå — fallera.
Go' morron! helsas wi af löjtnanten — fallera,
Go' morron, löjtnant! helsa wi igen — fallera.

På heben se'n wi ständigt hålla på — fallera.
Wi noggran marsch i långsam takt så gå — fallera,
Gewär på axeln, ränsel uppå rygg — fallera
Marschera wi för fosterlandet trygg — fallera.

Med näsan upp i wädrät hakan in — fallera
Kak i ryggen, styfwa som en pinn' — fallera.
För tufan böfkar! hörs korpralens sång — fallera —
Owem lyfter begge bena på en gång? — fallera

När på fälttjenstgöring wi så gå — fallera.
Styfwa ut forken ä' wi då — fallera.
Ty då befälet inte säga kan — fallera,
Som dubbelpost är "jag" ju första man — fallera.

När man fått riktigt swettas är man glad — fallera
Att sig få swalka grundligt med ett bad — fallera
För att se om ingen drunknad ä' — fallera
Wi bli uti en hast uppräknade — fallera

Eedan är ju matsriff en och hwar — fallera
Gläsf och ärter mot kasernen drar — fallera,
När mättade se'n blifwit alle man — fallera
Så får man sofwa middag bäst man kan — fallera.

Eftermidda'n går wid skämt och glam — fallera
Efter samna glädliga program — fallera
Om någon frågar, swara wi förwift — fallera
Att roligt är det och alls icke trist — fallera.

På qvällen åter gladt vårt forum går — fallera
Då nummer 59 bönen läsa får — fallera,
Se'n förutan krus med fastlig släng — fallera
En hwar får lydigt krypa i sin säng — fallera.

Till sist när som att klockan 10 slår — fallera,
Då går ett mummel: Hör ni tystna'n går? — fallera.
Då med allt skrål och wäsen är det täfft — fallera,
Wi alla ligga tyst och knipa käft — fallera.

Nu som wi alla samsälbt på en gång — fallera
Som slutrefräng uppå vår glada sång — fallera
Med kraft och lungor alla klämma i — fallera
Ett gladt hurra för ställigt kompani — fallera.

Den andra:

Zigenargossens klagan.

Långt i syd du sköna Spanien,
Spanien är mitt fosterland,
Der cypressen och kastanien
Winkar wildt wid Ebros strand;
Der hwar? z'phyr vänligt lustar
Sig i solens warma glöd,
Der den röda rosen doftar,
Som sköna Sicilians känd så röd

Med min lyra får jag wandra
Ensam kring på främmad' sig.
Hatad, spottad af de andra,
En droppe watten nekad mig.
Ingen af min klagan röddes,
Ingen ser min stora nöd.
Bort från hus och gård jag fördes
Strog så snart min slämma ljöd.

Ingen för zigenardrängen
Har ett vänligt tröstens ord,
Han får hwila sig på ängen,
Sofwa ibland ulfvars hord;
Ingen kan förstå hans klagan
Och hans sköna barndomsång
Kastar ekot tomt tillbaka,
Lifwets smärta blifwer lång.

När jag så för folket sjunger,
Tåren i mitt öga står,
Men mitt hopp så fast jag klänger
Då till framtid's bättre år.
Jag will hem, will hem till Spanien,
Här är kallt, allt andas hat;
Jag will hwila wid kastanien,
Fattig men dock hjertegläd.

Så ljöd ordet ifrån drängen,
I den mörka aftenstund,
Det war kallt på blomsterängen,
Dgat stöt sig till i blund.
Han mot ett träd sitt hufwud hwillar
Och drömmar blott om Spaniens eld,
Själens till Gud fader Ilar,
Spanien kom han aldrig till.

Den tredje:

La Paloma.

Den dag, då mitt hem jag bytte mot friska sjön,
Jag sade: O, bed, min moder för mig en bön:
Och der under tamarinden jag Nina såg.
Min älskling med tår på kinden och sorg i håg,
Dör jag på sjön, du ljuswa, kanste en qwäll,
Flyger en snöhwit dukwa hem till ditt tjäll.
Då till ditt fönster ila; min själ det är
Som på en stund will hwila i famn så kär
;:; Klaska sjömän hallå! Ut på hafwet det blå.
Der vinden susar och wågswallet brusar,
Sorgerna dit ej nå ;:;

Men skulle mig böljan föra så saktelig,
Tillbaka till er i kära som älsken mig.
Då skall jag ständigt förblifwa hos mor och dig
De andra i frid må drifwa förutan mig.
Nina, hwad höjd af lycka, då till min brud
Dig skall min moder smycka, wid klosters ljud;
Då skall i dans du swinga med lätt behag!
Och tamburinen klinga till ljusan dag!
;:; Klaska sjömän hallå! Ut på hafwet det blå,
Se vinden susar och wågswallet brusar,
Sorgerna dit ej nå ;:;

Men hwad, ha wi wändt wårt roder? hemåt det bär
På stranden ser jag min moder hon ensam är,

Swarför? Swar är Nina? swara: Hon står dock stum
Och tröblås hon pelar mot bde rum.
We, under nygräfd tufwa hon slumrar nul
Nina, den hwhita dustwa det war då du!
Jungman, din wakt är inne! Waf upp war snar,
Prisa då Gud mitt sinne! En dröm det war.
::: Rasta sjömän hallå! Ut på hafwet det blå,
Der winden susar och wågswallet brusar,
Sorgerna dit ej nå. :::

Den fjerde:

Ny Elfsborgswisa.

Den blomsterprydda gondolen gled,
Utsfwer Elfsborgs bölfor ned,
Det war så hemst i den mörka natt
En slida stön wid rodbret satt.

Spring pannan bar hon en lagerkrans,
Beprydd af stjernornas milda glans.
Hon sjöng om wännen så ljuf och kär,
Som uppå Elfsborg fängslad är.

Och Herman hörde den stämman klar,
Som genom jernbeslagna fönstret far,
Hallå han ropade min sängarwän,
Nog känner jag din röst igen.

Jag hafwer mördat ett barn för dig,
Du kunde wäl ha förlåtit mig,
Men kärleken den är lika stor,
Hos fången som på Elfsborg bor.

Men stormen ryter och åflan går
Och böljorna emot Elfsborg slår
Det blystrar till och fången såg
Sin sängarwän i böljan låg.

Ut sitta innespärrad i en bur
Så klagar fången, och jag arma djur,
Min Sigrids öden jag dela må,
Min graf skall blifwa böljan blå.

Sen skall jag liksom en wälkad gå
Ibland de wilba stären grå,
Min Sigrid uti ett annat land,
Jag trycka skall din trogna hand,

Och fången uppå Elfsborg satt
Till det han rymde derifrån en natt
Och störta' sig i böljan blå,
För att sin Sigrid återfå.

Mången gång uppå Elfsborg se'n
Man hafwer hört den stämman ren
Och denna röst man känd igen,
Ty det war fångens sängarwän.

Den femte:

Gubben Noack.

Wi prisa högljudt gamla testamentets dar
Då lesde paradiset lif i en och hwar
Man respekterade då både lag och rätt,
Men nu för tiden går det till på annat sätt
::: Gudnäs trallala :::

Men när som ondskan börjat blifwa allt för swår
Så fick ju menniskan ett tusen nådaår;
Om efter denna tid hon ej war bättre då
Så skulle hwarje läst inunder watten stå
::: för synd trallala :::

Men när de tusen nådaåren tagit slut
Så war man ej en smula bättre än förut;

Fem alldeles

Nya Visor

Den första:

Chinona-vals.

Den andra:

Ester och Axel.

Den tredje:

I unga da'r.

Den fjerde:

Handtwerksmannen.

Den femte:

Min Gulda.

Pris 12 öre

Malmö, C. A. Andersson & C:s boktr. 1899.

Men om hon mig skulle bedraga
Då i werlden jag ensam får gå,
Hwar dag skall jag sucka och klaga,
Ingen tröst jag af någon kan få.
O, Hulda! jag reser då långt bort från dig
På jorden jag lofwar du träffar ej mig,
För Hulda min Hulda etc.

Men om du will blifwa min maka,
Jag lofwar dig kärlek och tro; —
För dig will jag allting försaka
Wi bygga vårt tarfliga bo,
Der glädje skall triswas från morgon till qväll
Och afund och split skall fly bort från vårt tjell,
För Hulda min Hulda etc.

Twå ögon de lyske som solen
Emot mig så kärt innerligt,
Och Hulda hon rynka på kjolen, —
Men sa! "bry dej inte om stitt
Nej Pelle, min Pelle, jag älskar blott dej,
Ingen annan i werlden, ad nej, ja ad nej.
Ej Ola och Petter,
Ej Jöns och hans getter
Nej Pelle, min Pelle, du är min jag är din."

Förr'n året har lupit till ända
I brudstol de gingo de två.
Hur än de i werlden sig wända
Lycks lyckan framför dem jemt stå.
Små Huldor och Pellar i mängd de nu ha
Och Hulda hon sjunger wid waggan så bra!
"Ej Ola och Petter,
Ej Jöns och hans getter,
Nej Pelle, min Pelle, du är min, jag är din."

Den första:

Chinona-Bals.

Här kommer min stunsiga fjälla.
Ja, hon är den bästa som fins. Tjo hej!
Jag kommer med lät och en bella,
Är det inte stunsigt, så säj?
Ty stunsigare Chinona man sällan kan få,
För ussa Er, grabbar! Ja nu ska vi må.
Trallala etc. Tjo hej!

Ä snart är det slut på er'sien,
Ja, då blir en annan baluns. Tjo hej!
För då kan jag få lilla grisen.
Ä det inte busigt, så säj?
Ty stunsigare kwanting man sällan kan få,
För ussa Er, fjällor, för nu ska vi må.
Trallala etc. Tjo hej!

Ja, nu ska vi riktigt och skona
Och läka och må som en vrins. Tjo hej!
Och ensammen med min Chinona,
Ja, det är det bästa som fins.
Ty stunsigare Chinona man sällan kan få,
För ussa Er, grabbar, ja nu ska vi må.
Trallala etc. Tjo hej!

Ja ussa Er, hör hvad dom klappar
Ja, sno dej, så ta vi en swäng igen!
Fastän jag nu brallorna tappar,
Om länge jag chamar med dej.
Nei ussa dig, kwanting, nog sitter dom på.
Ryb till, du min kiltiga fjälla, låt gå!
Trallala etc. Tjo hej!

Den andra:

Ester och Axel.

Så bister kall lefer aftonwinden
Om flugknuten den sena qväll,
I flugan sitter så blek om kinden
En liten flicka på spifeln's håll.
Den hvita hyn och de tårda dragen,
De vittna tydligt om sjukdom, nöd,
Och hennes pappa har hela dagen
För krogen glömt skaffa barnen bröd.

I kalla flugan wid sönstret sitter
Bror Axel skåbande upp mot skyn,
Och minnets hägring, än ljuf, än bitter.
Damtöylar snabbt för hans inre syn
Fast tären skimmer hans blick, han tjunger
Gråt icke Guder, min syster snäll,
Snart kommer pappa, och då vår hunger
Skall fly sin kos, vi få mat i qväll.

Men mins du Axel då mamma lefde
Hur anorlunda det var mot nu,
I kalla flugan vi ej behöfde
På pappa vänta, men kära du!
Lyst upp mig, sätt mig wid sönstret neder,
Jag vill så gerna mot hiulen se,
Der aftonstjernen hon blickar neder,
Ranhända mamma vill mot mig le.

Så mamma gjorde, jag mins så gerna,
Då hon om qvällen mig sjöng till sömns,
Men, titta Axel, der föll en stjerna. —
Hon sade ofta, min mamma, ömt:
Att när en stjerna från himlen faller,
En själ får flytta till himlen opp,
När jag till slut går hem då faller
Wäl och en stjerna utur sitt lopp.

Men låt mig broar, i din famn så hvila,
Det är så kallt och jag är så trött,
Och Axel tager sin syster lilla,
Uti hans armar hon hvilar sött.
Han sitter tyst liksom för att wakta
Och gungar syster, som slumrar re'n,
Mot himlen blickar, då faller satta
En stjerna ner ifrån himmelen.

En liten stjerna, så sade Esber,
Stall falla ner när jag går till Gud,
Så tänkte brodern och släddar ester
Om lilla syster har re'n fått bud.
Se dygat bruket och bleka kinden
Oj mera fåras af sorgens tår,
Oj mera isas af kalla vinden,
Förklarad Esber wid tronen står.

Den grymme fädern från krogen kommer,
Får se sin älskling re'n kall och död,
Då i hans själ wädes verklig ånger,
Till Jesus flydde han i sin nöd.
Nu aldrig mer han på krogen sitter,
Men ofta böjd mot sin wandringsstaf,
Af ånger fäller han tåren bitter
Wid enkla korset på Esbers graf.

Den tredje:

I unga da'r.

För wa' ja' wader, må Ni tro,
Fast nu ja' blift rasande ful,
Och alla töser skulle glo
Och titta på mej lite' smul,
Men de' wa' uti unga da'r.
Ja de' wa' uti unga da'r, unga da'r,
unga da-a-a-a-a-ar
Ja, de' wa' uti unga da'r.

Mi' näsa sten så fin å rö',
Å kinderna glödde som blom,
Och blef kratel, för pina och dö,
Ja' wa' då den sämste te å slåk,
Men de' wa' uti unga da'r etc.

Å nämndeman ja' skulle bli,
För si ja' wa' rasande flot,
Men genast skrek å storma di:
"Wi will inte ha' en så'n tok!"
Men de wa uti unga da'r etc.

Å gista mej ja' skulle må
Å stoffa e' hustru åt mej;
Å de' gid bra, å wäl wa' de',
När ja' swarte ja, ja' ho' — nej
Å de wa' uti unga da'r etc

Så ja' min far adjö å dog,
Å ja' börja släda ikring,
Å hela arfwe' nu jag tog
Å de' wa' just jämnt — ingenting
Men de' wa' uti unga da'r etc.

Nu lefwer ja' hwareweli da'
Å de' har ja' fälle gjort jämt.
Å lefwer ja' inte, så tänker ja':
Då ä' ja' nog dödder bestämt.

Men de' blir nog på gamla da'r
Ja, de' blir nog på gamla da'r,
gamla da'r gamla da-a-a-a-ar,
Ja de' blir nog på gamla da'r.

Den fjerde:

Handwerksmannen.

O jag minns så väl min ungdoms glada dagar,
Då försvann min tid med munterhet och sång,
Minnen utaf den med fröjd mig än behagar.
Blott för dig, Mari, vill jag minnas dem en gång.

Förr så sjöng jag glad som fågeln uti lunden,
Och jag gnolade på mången älskogsång,
Och om flidan drömde intill midnattstunden,
Medan allt på borgen glädd sin wanda gång.

Ofta har jag stått i borgens gyllne salar,
Ofta har jag drömt mig om en bättre tid;
Jag ifrån terassen skådat berg och dalar,
Sett när solen sjönt mången sommarafstoft blid.

Snart så vill jag nu som handwerksman utwandra
Snart så vill jag ta min wandringsstaf i hand,
Kanste du med mig dina tårar då vill blanda,
Blott för att wi två har knutit vänskapsband.

Kanste jag en gång förbi din hydda ilar,
Kanste jag är tröt och allaren förglömd.
Vill du under taket unna mig att hvila,
Eller skall jag wandra sen solen den är gömd.

När en gång till sömn mitt öga sig skall sluta,
Och jag lägger ner min trötta wandingsstaf,
Hvem skall med blommor då mitt minne smycka,
Om ej du min vän dem plantar på min graf.

Nu jag vill en sång till dig min sälla sända,
Jag vill önska dig att du må lefwa väl,
Alltid frisk och glad hwarsdå du dig vill wända,
Fastän jag får lida till både krepp och själ.

Din vän och trogna slaf,
Jag blir intill min graf,
Jag albrig nänsin blifwer,
Dig fast och öfvergifwer.

Om du ifrån mig dörr,
Det all min ro förskörr,
Det all min glädje är,
Om du får lefwa här.

Den femte:

Min Hulda.

När solen i wester sig sänker
Oft Hammarby stogar och sjell.
Och tusen små stjernor der blänker
På himmelens mörkblåa vell.
Då styr jag min julle, då är jag så nöjd,
Då klappar mitt hjerta af glädje och fröjd
För Hulda min Hulda,
För Hulda min Hulda,
För Hulda min Hulda säg ja-a-a-a.

Jag har inga sorgar i werlden,
Jag älskar och älskas igen,
Wid hemmet den torftiga härden,
Står Hulda min älskade vän —
Och när som hon kommer då är jag så nöjd,
Då klappar mitt hjerta af glädje och fröjd
För Hulda min Hulda etc.

Siöm, saqvi, vi, uafna

Den femte

Den danska flickan som blef såld
i Amerika.

Pris 12 öre.

Malmö, C. M. Andersson & C:s boktr., 1894.

Och de
 Det hänta jag egde det buru de bort,
 Och de myllade grafven igen.
 Här är skönt! det är sannt, stöna winterlig mö,
 Och skön dröjande sommarsols glans,
 O! här wille jag lefwa och här wille jag dö,
 Om inte Italien fans.
 Men lydan! Ad, säg mig hwar finnes der,
 Nej den styr mig så wildt öfwerallt,
 Ty för den som på jorden ej eger en wän,
 Städfse lifwet är ödsligt och kallt.
 Så farväl nu min barndom, min drömtwerld så ljus
 Aldrig, aldrig jag åter dig ser,
 Nu jag wafnat ur drömmarnes ljusliga rus
 Och jag fäller en saknadens tår.

Den andra:

När linden grönskas.

När våren war kommen och linden stod så grön,
 För henne han gjorde sin kärleks bön.
 Han högt henne lofwa med hand och med mund
 Att warmt henne älska till sista stund.
 Man ad! hon minnes bedröfwad en qwäll,
 Den gång han kom för att säga farväl.
 Säg henne vänligt i ögonen in,
 Och sad' när han kyfste tåren från kind:
 "När linden han börjar sig löfwa
 Och våren klädt jorden i skrud,
 Då kommer jag åter att röfwa
 Min rodnande unga brud.
 Men till de fjerran länder,
 Bort jag nu draga må,
 Blott e n af alla små flickor
 Tänker jag på."

Ar äro gägna, det är åter war
 Och hwarje afton hon till lunden går,
 Sitter så stilla med hand under kind,
 Bemodigt ser hon på grönskande lind.
 Här har så ofta hon timmarne talt:
 "När män' han kommer, mitt lif och mitt allt?
 Tyft! genom skogen klingar högt en sång,
 Det är hans stämma, hans wälfända gång:
 "Linden har börjat sig löfwa,
 Våren klädt jorden i skrud,
 Nu har jag kommit att röfwa
 Min rodnande unga brud.
 Långt bort i fjerran länder,
 Långtat jag har efter dig;
 Blott e n af alla små flickor
 Tänkte på mig."

Den tredje:

Ny Kärleksvisa.

Bland bergen uti Westmanland der bor en slica skön,
Och hennes like fans ej ibland det täda kön,
Hon älskades af alla men först wi nämna den,
Som henne ömt har älskat sen spåda barndomen.

De båda unga namnen, som wi nog känna till,
Och som för allmänheten wi häruppe likna will,
Den sköna het Cecilia och Anton war hans namn;
De fostrades tillsammans på södra Nilens strand.

Så skön som solen stiner på himmelen den blå,
Så ostuldsfullt som swanen på böljorna de blå,
Så ren war hennes kärlek som hon till Anton bar,
Fast mången tapper krigare Cecilia tillbad.

När wedan den war ändad hon så till lunden går,
Att räknä alla dagar till nästa lördag om

När nitton ljufwa somrar sig lagt i tidens haf,
Och åter sköna Cecilia till lunden sig begaf,
Hon såg sin far på stranden med längtande behag,
Att få med swärdet hämnas på den hon kärast har.

Förgrymmande han träder uti sin slicas spår,
Och snart hans mörka ögon den unge Anton när,
Som nu förnöjd sig kastar intill sin hjertans kär,
Som ungdom brular göra när den förälskad är.

Till sitt sin älskarinna han till sitt hjerta stöt,
Och många affledstyskar af hennes hjerta njöt,
Jag will nu om dig drömma till det wi träffas här,
Dröj icke allt för länge min oförglömda vän.

Men batom branta klippan låg falska räfwen gömd,
Och batom det ruiner han all sin heber glömt,

led en pistol i handen han Anton kulan gaf,
Och honom underlade en allt för tidig graf.

Den sorg som slica känner, jag kan ej nämna här,
Det måtte hvar en weta, som en gång varit kär.
Så satta hwisslar Anton, när döden nalkar sig:
Cecilia, Cecilia, nu stiles jag från dig.

Och wid hans trogna sida hon njöt en sömn söt,
Och wid hans trogna sida hon slumrar nu så sött,
Till det den grymme mördaren ur stogen träder fram,
Förgrymmande upprepar hennes namn.

Och i sin faders armar hon genast kastar sig:
O fader, hulde fader, slänk någon tröst åt mig,
Hwar skall jag nöjen finna, hwar skall jag finna ro?
Jo, wid min Antons sida i grafwens tyfsta bo.

För mig har glädjens dagar så hastigt flytt sin kos,
Snart skall ni mig så städa lik en förwihnad ros,
Ty sorgens tunga börda den har nedtryckt min själ.
Gud nåde denna menniska, som dertill orsak är.

Hon sadat och hon lagat, hon tårar och hon blid,
Med sina wita ögon hon ned till lunden ser,
Hon satta hwisslar Anton, mer intet swar hon får,
Ty Anton är långt borta, och hennes röst ej hör.

Den fjerde:

Sjömansvisa.

God dag min sköna slica; hwad har du i ditt sinn;
marför är du bedröfwad, har du mist wännen din!
Lägg bort all förglig tanke, jag will trolofwa dig, Om du
swill bli min lilla vän, om du will lyda mig.

Haf tack, min gunstig herre! Jag har en vän så blid,
Som nu har varit borta sju åren lång från mig, På
honom will jag wänta ännu i sju år till, Om han igen skall
komma, om han fins mera till.

Att vänta uppå honom det lönar intet sig, För han är
redan dödd som jag försäkrar dig, Jo, han är redan
dödd och lagd i graf så wät. Han hwilar på sjöbotten
långt under böljan blå.

Ja, är han redan dödd som du försäkrar mig, Så vill
jag derpå swärja jag aldrig gifter mig; Om han igen skall
komma ifrån sin resa än, Då wore jag förlorad som war
hans enda wän.

Gaf tack, min sköna flicka, för trogen wist du är
Nu har jag dig proberat att du mig håller kär. Nu är
jag igentommen ifrå min resa lång. Wårt bröllop nu
skall firas med spel och dans och sång.

Är du den wännen söta, som jag har hållit kär,
Så wisa mig det tecken som derom vittne bär, Sju år dig
förändrat det wet jag wissertlig, Du kanske är en skaller,
som will förföra mig.

Så drog han wadert handsken utaf de fingrar små,
Se här är den guldringen som derom witna må: — När
hon den fick beståda blef hon så hjertans glad, Så att den
man.. stona föll ned och swamma af.

Så tog han wadert de ene i famnen upp till sig. O,
älskade Carolin, en kyss skal wäcka dig; Hon wagnar ur
sin swimma, stor glädje blef nu af, Och många tusen
kyssar de sen hwarandra gaf.

Den femte:

Den danska flickan som blef såld i Amerika.

I Jylland der lefde en flicka så ung,
Hon älskade troget en wän,
Då närmad' sig affledets timma så tung,
Han drog till Amerika hän.
Med sorg i sitt sinne gick ensam hon hemma

Och kunde alls inte den älskade glömma,
Hon tänkte på honom hwar dag och hwar natt
Hon längtade, drömde alltjemt om sin stätt.

Så kom då ett bref från Amerika dit,
Det war från den bortreste wän,
Han skref: kära flicka war helsad och wet
Att nu kan du komma hit hän.
Här blommar wår glädje här småler wår lycka
Här wisja tillsammans i kärlet wi bygga.
Här sänder jag pengar, kom snart om du kan
Jag wäntar den dagen du siger i land.

Den fattiga flickan hon log och hon grät,
Förwäl bjöd hon wänner och slägt,
Snart ängad' mot sjeran så glad hon och lätt
Hon trofades farorna fäkt.
Hon träffad' den älskade, strax förde han henne
Bort till ett hotell, der war fröjd utan ände
Snart gick han dock ensam i staden en stund
Och sade farwäl med småleende mun.

Kort efter den fästman åter nu kom
Tillbaka till flickan så god,
Han war dock ej ensam, i sällskap der kom
Två negrer, de stöfdes nu åt.
Han sade till flickan: Jag kan dig ej ätta
Och åter till Danmark ej mera du mäktar,
Bland dessa två swarta du wäljer en man
Således nu bruket är i detta land.

Men flickan hon grät nu så hjufeligt, men
Den ene af negrarna tog
Sin näsduk och trädde deltagande hän
Den flicka till barmen han drog,
Och torkade lären och tröstade henne
Hon wiste ej, hwarthän hon skulle sig wända
Då walde hon honom som om war och god
Men wännen, den grymme, hon icke förstod.
Med negern blef hon nu gift, han war rik
Hon födde åt honom ett barn
Som näslan war hwitt, ja och modern lik.

Men fästmannen han war så falsk,
Ty negern han sa' till sin qwinna om saken
Din wän war en skurk, det är klart ju som dagen
Ty wet, han dig sålde som bostap till mig
Sag tolf tusen kronor gaf honom för dig.

Den swarte war öm om sitt barn och sitt wif
Och rik och dertill mycket god,
Dock ändade sjudomen nplig hans lif
Med rikdom hans enka nu stod.
Så drog hon tillbaka till Danmark och wände
Den gång till den by som från liten hon kände
Till Hörringe hon kom och i närmaste by
Hon fann der en gård, som war hyggelig och ny.

När qwinnan på gården nu vänligt mottog
Den främmande damen, så blef
Hon något på stället, förr'n åter hon drog
Åstadb, men hwem männ' wäl bestref
Den stora förwåning, när ändiligen mannen
Kom in och omsider de kände hwarannan,
Hon skäddad' sin falske och trolöse wän
Och karlen han kände sin fästmö igen.

För tolf tusen kronor han köpt sig en gård,
Och ättat en slida med mynt,
Helt wacklande, blef och förfärad han står,
Med modet det blef nu helt tunnt.
Så sade den främmande: Skamligt du handlat,
Den dagen du mig till slafinna förmandladt,
Men nu är jag rik, och ditt straff skall du få
Från gården skall åter kanste du nu gå.

Ditt guld tränger annars jag alls icke till
Men rättwisan skall säga sitt ord
Och tappas du nu i det rättsliga spel
Skall blodspenningen blifwa så stor,
Den skänker jag bort till de fattiga jäntor
I trakten; På domen den swära han wäntar,
Så lönar sig illa all falskhet och swet
Han warder nu fattig, men kärleken rik.

Den första:

Den italienska flickan.

På Italiens nejder min wagga har stått,
Äd min barndom hur lycklig den var,
Der jag egde ett hem wid min stilla flod,
Der jag hade båd' moder och far.

Hur jag ströfwade full af frid och fröjd,
Kring dalar och blomstrande fält,
Sjög jag min wisa så gladlens tjell,
Mången gång under himmelen

Men den tiden har flytt; nog, mina femton år,
Warit rika på weylingar, det fjerde år
Låt mig se, det är redarättet dog.
Se'n min fader på slagfältet

Då jag drömde så yr lit' en flicka så glad
Som från dockorna wurit i min födelsedag
Då hel't påstod min tjugo-årig
Jag blef wänt genom en flod

och min moder
innan fort

Fem vackra och alldeles

Nya Visor

Den första:

Den vänska flickan.

Den andra:

När linden grönskas.

Den tredje:

Ny kärleksvisa.

Sej wackra och alldeles

Nya Milor

Den första:

La Paloma.

Den andra:

Villa Stina och Per.

Den tredje:

Grik och Anna.

Den fjerde:

My Elfsborgswisa.

Den femte:

Kung Grik.

Den sjette:

Binska rytteriets marsch.

Pris 12 öre.

Halmö, C. A. Andersson, & Co boktr. 1846.

Jag är Erik wadra drömmars kung,
Brydd af månens strålar käns ej kronan tung,
Gråt ej barnet mitt
Riket skal bli ditt.
Kung Erik leker på lutan.

Den sjette:

Vinska rytteriets marsch.

Den snöiga nord är vårt fäbernesland
Der sprakar vår härd på den stormiga strand
Der wärte wid swärdet vår härdade arm,
Der glödde för ära och trohet vår barm,
Wi wattnade wid Newas flod vår frustande häft.
Han sam öfwer Weichsel så glad som till fest,
Han bar öfwer Rhen vårt hämnande stål,
Han drack utur Donau kejserens stål.
Sedan redo wi fram öfwer aska och grus,
Då sprungo ur hofwarne gnistor af ljus,
Då blytrar vårt swärd som en skrimma af sol.
Och frihet går upp som en ljungande pol.

Den första:

La Maloma.

Den dag, då mitt hem jag bytte mot friska sjön,
Jag sade: O, beb, min moder för mig en bön:
Och der under tamarinden jag Nina såg.
Min älskling, med tår på kinden och sorg i håg,
Dör jag på sjön, du ljusva, kanske en qväll
Flyger en snöhwit dufwa hem till ditt tjäll
Då till ditt fönster ila; min själ det är
Som för en stund vill hwila i famn så kär,
;: Raska sjömän hallå! Uppå hafwet det blå,
Der vinden susar och wågswallet brusar,
Sorgerna dit ej nå ;:

Men skulle mig böljan föra så saktelig,
Tillbaka till er i kära som älsken mig,
Då skall jag ständigt förblifwa hos mor och dig
De andra i frid må drifwa förutan mig.
Nina, hwad höjd af lycka, då till min brud
Dig skall min moder smycka, wid klockors ljud;
Då skall i dans du swinga med lätt behag!
Och tamburinen klinga till ljusan dag!
;: Raska sjömän hallå! Ut på hafwet det blå,
Der vinden susar och wågswallet brusar,
Sorgerna dit ej nå ;:

Men hwad, ha wi wändt wårt roder? hemåt det här!
På stranden jag ser min moder; hon ensam är.
Hwarför? Hwar är Nina? svara! Hon står dock stum
Och trösklås hon pelar bara mot bde rum!
We! under nygräjd tufwa hon slumrar nu!
Nina, den hwita dufwa, det war då du!
Jungman, din wakt är inne! Waf upp, war snar,
Prisa då Gud mitt sinne! En dröm det war!
;: Raska sjömän hallå! Ut på hafwet det blå,
Der vinden susar och wågswallet brusar,
Sorgerna dit ej nå ;:

Den andra:

En ny och wacker wisa

om lilla

Stina och Per.

Bra är wäl rike Per Larssons Lina
Och klockarns rara Mari-Lisett,
Men ändå bättre min lilla Stina,
Hon är och blir ändå nummer ett, tralla la.

Hon är så grann och kan wadert niga,
Hon är så glad som ett winterny,
Hon är den raraste lilla pigga
Som nåsfin tjenat i Ralfswiks by, tralla la.

Hon har så wadert och godt anlete,
Och rodnar så hon blir rosen lik,
Och håret ljusgult som moget hwete,
Och ögon blåa som hafwets wit, tralla la.

Ja jag är glad för min lilla Stina,
Hon är så sött som ett loddergryn,
Är bättre än båd' Per Larssons Lina
Och alla flickorna här i byn, tralla la.

Så fort jag får mig en egen täppa,
Far jag med henne till prostafar.
Hon är så sant som jag ej får sträppa,
Den bästa bäka som jorden bar, tralla la.

Jag är så lyällig med lilla Stina,
Så wißt och sant som jag heter Per,
Jag wille dömas till ewig pina,
Om ej jag henne har ewigt kär, tralla la.

Ja förr skall solen wäl sluta Lina
Och allting frysa till snö och is,
Men jag skall swika min lilla Stina,
Min lilla sötaste loddergris, tralla la.

Ja hwart på jorden jag än må komma,
Ej finns din like sötungen min,
Min hjertevän, ad min ungdomsblomma,
Mitt aldra sötaste sockerstein, tralla la.

Den tredje:

Erif och Anna.

Wid stranden satt Anna med blommor och band,
Och wänta sin älskling förgäfwes, —
Och solen af molnen bortskymdes ibland:
Mot stranden wägorna häfdes,
Hon hwiflar ömt om kärlek och lycka:
"Om jag min Erif i famn sig trycka
På mörtblå wäg".

Då hördes plöfsligt en herremans röst:
"Kom Anna, kom fly till mitt hjerta. —
Ty här wid mitt hjerta du skall finna tröst,
Fly bort från din sorg och din smärta.
Hur länge du än wid stranden gräter,
Din Erif ej kommer åter
På mörtblå wäg".

"Nej" — swarte Anna — — "hwar Erif än är,
Han kan inte glömma sin flicka,
Han loswat att vara mig trogen och kär
Swartån honom ödet må stida: —
Tills hem han kommer jag kranfar wirar,
Wi då wårt bröllop så festligt firar
I grönan lund".

"Din Erif är borta" — war herremannens swar,
"Kanske har på sjöbotten ligger,
Din Erif är fattig han ingenting har.
Med tiden kanhända ni tigger.
Kom rädd mig handen will du mig nu höra?
Jag dig som brud till mitt hem skall föra
I gyllene sal".

"Min Erif" — sad' Anna — "är fattig men huld
Jag honom blir trogen i döden;
Min kärlek ej wägs med silfwer och guld,
Ej heller jag fruktar för nöden,
Wår kärlek lättar nog tiggarskafwen,
Om Erif är död wi förenas i grafwen
På mörtblå wäg".

Då hördes helt plöfsligt en sjömans sång,
En båt lade till inwid stranden,
Wid Annas sida han stod med ett språng
Och räckte förtroligt ut handen,
Ett utrop hördes och nu i famnen.
Wår sjöman låg i den ljufwa hamnen
I grönan lund.

"Min älskade Anna", så sjömannen sad'.
"Här har du din Erif nu åter,
Nu eger jag guld och är lycklig och glad,
Torfa bort dina tårar, du gräter,
Till eget hem jag nu dia skall föra
Och dig som brud will jag lycklig göra
I grönan lund".

Kort tid derefter ett bröllop stod,
Ej maken på länge man skadat,
Der wigdes nu Erif en sjöman god
Med Anna, — Man hade uppådat
Båd' fattig och rik till att kranfarna mira
Och fröjdas att lyckan och bröllopet fira
I grönan lund.

Den sjerde:

Ny Elfsborgswisa.

Den blomsteryrddas gondolen gled,
Utöfwer Elfsborgs böljor ned,
Det war så hemst i den mörka natt
En flicka stön wid rodet satt.

Kring pannan bar hon en lagerkrans,
Beprydd af stjernors milda glans.
Hon sjöng om wännen så ljuf och kär.
Som uppå Elfsborg fängslad är.

Och Herman hörde den stämman klar,
Som genom jernbeslagna fönstret far.
Hallå han ropade min fångarvän,
Nog känner jag din röst igen.

Jag hafwer mördat ett barn för dig,
Du kunde wäl ha förlåtit mig.
Men kärleken den är lika stor,
Hos fången som uppå Elfsborg bor.

Men stormen ryter och åskan går
Och böljorna emot Elfsborg slår
Det blystrar till och fången såg,
Sin fångarvän i böljan låg.

Att sitta innespärrad i en bur
Så illagat fången D, jag arma bjur
Min Sigrids öden jag dela må,
Min graf skall blifwa böljan blå.

Sen skall jag liksom en wälnad gå
Ibland de wilda skären grå,
Min Sigrid uti ett annat land,
Jag trycka skall din krogna hand.

Och fången uppå Elfsborg satt
Till dess han rymde derifrån en natt
Och fbrta' sig uti böljan blå,
För att sin Sigrid återfå.

Wången gång uppå Elfsborg se'n
Man hafwer hört den stämman ren
Och denna röst man då känt igen,
Ty det war fångens fångarvän.

Den femte:

Kung Erik.

Sakta glider wimpelprydda båtar
Mälarn speglar ljusblå astonsky,
Äran plaskar under walthorns låtar
Öfsskog doftar intwid waltrens bryn.
Fäll nu äran, slupen lägg på waj
Gunga utan mål en natt i wackra Maj,
Walthorn thsna du,
Oho lysna nu,
Kung Erik leker på lutan.

Konung Erik på sin luta leker,
Lutan lagd på silkestidat knå,
Och den hwita handen smeker
Loner fram ur silfwersträngarne,
Liten Karin lyknar tytt derpå
Tills i hennes ögon klara tårar stå.
Ar herbinnan min
Inte glad i sinn?
Kung Erik leker på lutan.

Fruktar du försåt ifrån min broder,
Hertig rööfslagg? säg din tantes ord;
An jag håller fast i rikets roder,
An jag sitter wid kung Göstas bord,
När som solen purpear bergets hatt
Låt öf älsta blott i wärens ljusa natt,
Der är långt igen
Intill morgonen,
Kung Erik leker på lutan.

Liten Karin unga kungen ber dig,
Blif du min och Stochholms borg du får,
Säg ett ord och han guldtronan ger dig
Att förblekna kring ditt gyllne hår,

BORT I FJERRAN LAND

PÅ TRÄLJENS NEJDER

N:o 44.
Sju nya, ytterst vackra

VISOR

N:o 1.

Sång till gifta kvinnor.

N:o 2.

Sår och dotter.

N:o 3.

Sjunges af två personer.

När pågana komma från Skåne.

Ur Revyn „Det ostyriga luftskeppet“.

N:o 4.

Dokterbestånds

ibåde tusendet.

N:o 5.

När Pär Ågas sugga hon dö ihjäl.

Bondvisa.

N:o 6.

Jag for till Stockholm på en kärra.

N:o 7.

Hvem är din vän?

Pris 10 öre.

För återförsäljare

föres på lager nya visor, småböcker, lyckobref, presentbref, nyckelkedjor, trolspeglar i fodral, nyckelringar, röda rosor, runda fickspeglar med och utan fodral, m. m. till billiga partipriser i

Malmö Visförlag,
Rörsjögatan 6, Malmö.

Positiv

till basarer och andra festtillställningar fins till uthyrning i
»Malmö Visförlag», Rörsjögatan 6, Malmö. Rikstel. 2922.

Hvem är din vän?

Hvem är din vän? Du tusen vänner finner,
Så länge du på lyckans höjder står;
Men hvar och en af dessa snart försvinner,
Så snart din lyckas sol tillbaka går.

Hvem är din vän? Kanhända lekkamraten
If från din barndoms lyckligare da'r?
Nej, han har fått en högre plats vid staten,
Han minnes knappast hvem han fordom var.

Hvem är din vän? Kanhända den, som glaset
Dig skaffade uti ett muntert lag?
Nej du tar fel, det var blott vid kalaset,
Han var din vän och bror en enda dag.

Hvem är din vän? När lyckans sol gått neder —
Och bleka nöden för din hydda står;
Hvem söker upp dig när ditt bekymmer,
Hvar är den vän som när du svår?

Jag

Fe

Så härlig och skön käns då segern till slut.
Framåt vänner — — —

21/6 1905.
Eftertryck förbjudes.

När Pär Augas sugga hon dö ihjäl.

Bondvisa af Nisse L.

Pär Augas Petter va' en stut,
Killevillevippombom.
Gudsnađig så' han alltid ut.
Killevillevippombom.
Ett flor han hade häromdan
Killevillevillevillevippombom.
Om armen när han kom till stan.
Killevillevippombom.

Hav jamma la sej som ett barn
Och läste böner kväll och morn.
Och Stina, som han älskade
Han inte mera ville se.

Allt skägged ragade han bort
Och spillade ej mera kort.
Och han som förr va' grann o' fin
Va' nu så möjed som ett svin.

Förrut gick Petter, må ni tro,
Hvarenda da' me' 'blankläresko.
Nu har han slöfsor på sej jemt
Och inte par ä di bestämdt.

Förrut han hade ytterrock
Och va så fed och rund och tjock.
Nu ä de bara skinn och ben
Och skarp han ä' som flintersten.

Jag frågade én häromdan
Hva' kan du sörja för din fan?
Då böla han o' ble' så röd:
Wår gamla sugga hon ä' död.

4/11. 06.
Eftertryck förbjudes

Jag for till stockholm på en kärra.

Jag for till Stockholm på en kärra, Jag liksom
andra mjölkbud for, Men folket ropade, skrek och
hurra: »Se kullan ifrån Dalarna!»

Det blef ett väsen kring min kärra, Så flaskor,
byttor föllo kull, Men folket ropade, skrek och
hurra: »Se surran ifrån D. »!

der
flic

Gu
be

fa
pl

i fattigdom och nöd,
Det ledsnar man snart på
Jag lätt nog kan förstå.

Fadern:

Du är en duktig tös
Och får väl ej gå lös,
Ty Kalle sa' i går
Om han till Påsk dig får.

Båda:

Hurra för kärleken!
Man hyser till sin vän.
Men ser ni, pängarna
De ändå mera dra.

Fastlagsöndag 19/3 07.

Eftertryck förbjudes.

Pågana från Skåne.

Ur Revyn
Det ostyriga luftskeppet.

När pågana komma från Skåne,
då hörs det sjottan mil, ska ni tro,
då darra bå' sol och måne.
Ve dånad af deras träsko.
Tjosan, påga, ja så ska de gå;
gröd å pantofflor å fläsk ska ni få!
För pågana nerifrån Skåne,
di eda för sju, kan ni trol!

När pågana komma från Skåne,
då klappar hjärtat i tösernas bryst
för did, did småger ed gråne
ad av en skåning ble kysst.
Tjosan pågar, po dans ska vi gå,
kyssa och klappa de töserna små,

för pågarna nerifrån Skåne
förstå si po sånt, ska ni trol!

När pågana komma från Skåne,
då tar det skru, skrua lej, skrua lo,
Måns Bock did va ingen fåne,
och han di danskana slo.
Och skåningapåga, di sjunga jaggu,
ad kniber did, slåss de väl en gång ännu.
För pågana ner ifrån Skåne,
di reda si nock, aka ni trol!

Nykterhetssång

af Nils Lindström.

Melodi: Finska rytteriets marsch.

För människans väl i striden ju gå
Och kämpa mot fienden tappert vi få,
Och striden på båda håll blifver väl svår,
Men glädjen er vänner, ty segern blir vår.
Vår sak är ärlig därför gå vi modigt framåt
Och fienden krossa vilja vi med uppsåt,
Och äro vi manstarka lyckas det skall
Då blir det med säkerhet fiendens fall.
Framåt vänner gå på, så att målet vi nå,
Så att vi ock till slut måtte segrande stå.
Framåt, framåt i striden med vilja af stål,
Ty segern oss vinkar och det är vårt mål.

Vi folket i bojer ju dagligen se,
Som villigt åt dryckenskapsdjefvuln sig ge,
De kämpa nog men kunna ej låta bli
Och dagligen sjunka de djupare i.
Att draga dessa syndare från afgrundens brant?
Det är ett storslaget mål vi ha — icke sannt?
Och striden vi skola med kraft kämpa ut,

Sång till gifta kvinnor.

af Nisse L.

Melodi: "En äkta man med sura miner".

Nu vill en visa här jag sjunga
Om kvinnor både gamla och unga,
Om hur de på sitt lilla vis
För männen skapa paradiset.

En kvinna har ej några nycker,
Åtminstone hvad själf hon tycker.
Förutan henne hemmet var
En ödemark, så blott och bar.

Med mannen vill hon aldrig strida,
Men tålmodigt kan hon lida.
Om mannen något häftig är,
Hon hviskar mildt och varmt så här:

Hvad är det med dig? Mår du illa?
Kom skall jag dina känslor stilla,
Och om hon än haft motgång nyss
Hon strökar munnen till en kyss.

Hon fårorna på pannan slätar,
Då mannen gnäller, muckar, trätar,
Och om han ej har god aptit,
Så lager hon hans favorit.

Hon håller barnen fina, snygga,
Och om de äro än så stygga,
Hon lika ädel är och god
Och har en ängels tålmod.

Hon alltid flitig är och trogen
Och viker ej från rätta vägen.
Om mannen än är sur och tvär,
Hon lika hjertevarm dock är.

Ja, kvinnan vill jag alltid prisa,
För henne sjunger jag min visa!

Och den som sig en hustru tar,
En himmel uppå jorden har.

3/2 1907.

Eftertryck förbjudes.

Sår och dotter.

Vexelsång.

af Nisse L.

Melodi: "Pappa lilla säg".

Dottern:

Pappa säg' mig nu,
Ser han stilig ut?
Ty förutan prut
Blir jag då hans fru.
Är han äfven snäll,
Göra kan mig säll,
Då lofvat jag dig kär,
Jag blir i honom kär.

Fadern:

Stilig ser han ut,
Lilla sockersnut,
Dansar mycket bra.
Pängar lär han ha.
Och därför tycker jag
På honom du beslag
Bör göra, ty han är
Helt säkert i dig kär.

Dottern:

Om pengar blott han har,
Jag honom genast tar,
Ty pängarna ä' bra,
I dessa tider ha,
Förtjena surt sitt bröd,

Brudvalsens.

40:de tusendet.

Min gumma är på landet.

Jag sjunger lik en sparv i linden.

45:te tusendet.

Älskade vän.

Kärleksvisa

Scouternas Sångarmarsch.

—+—+—+—+—
PRIS: 10 öre.

För återförsäljare finns på förlag alltid nya visor,
Lyckobref, Lyckans stjärna, treliga småböcker m. m.

Basarvisor och andra skojfriska visor författas på beställning.
Priset är två kronor.

☞ **Positiv** ☞

uthyres till basarer och festställningar.

Malmö Visförlag, Nils Lindström,
Rörsjögatan 6, Malmö. Rikstel. 29 22.

Malmö Visförlag

Nils Lindström

har användning för mycket frimärken. Därför uppmanas hvar och en glad lax, som vill ha en samling glada visor, att insända 80 öre i frimärken, då i så fall 16 vishäften erhållas per omgående. Vill du, glada själ, ha en trefflig visa författad om något, så insänd två kronor i frimärken och du erhåller en sådan om ett par dagar, som lifvar upp humöret hos dig för din återstående lifstid. Telegram kostar 50 öre, ett bröllopstal kostar 1 krona och meterlånga festpoem författas till 5 öre raden. Sänd in så många 5-öresfrimärken, som ni önskar rader till gratulationspoem, namnsdags-, bröllops- eller andra festpoem. Skrif med detsamma till Malmö Visförlag, *Nils Lindström*, Rör-sjögatan 6. Rikstel. 2922.

Agenter

och andra, som göra beställningar eller insända penningar till Malmö Visförlag, torde alltid utsätta fullständig adress:

Malmö Visförlag, *Nils Lindström*,
Rör-sjögatan 6.

Å postkontoret är det förenadt med svårigheter att utfå bref och särskildt penningar, då adressen ej är fullständig.

1 eller 2 Kr. torde alltid medfölja beställningen.

Då ett paket ej blir utlöst, utan får återgå, sändes ej något framdeles utan mot förut insänd likvid.

Aterförsäljare

antagas öfverallt och kan hvar och en bland arbetskamrater och vänner göra sig god förtjänst genom att sälja från Malmö Visförlag Visor, Lyckobref, Presentbref, Drömböcker. Trolleriböcker. Brefställare, Blomsterspråket, Berättelseböcker, Sibyllas spådom, Spåböcker, Genoveva, Goda råd, Kokbok, Bondhistorier, Vägen till flickornas kärlek m. fl. Dessutom finnes det Giktringar och andra småsaker, som äro lättsålda. Mot 2 kronor och 30 öre i frimärken sändes en profsats till lägsta partipriser jämte prislesteckning. Skrif strax efter en sådan sats och ni bli säkert belåtna och rekvirera mera.

MALMÖ VISFÖRLAG, NILS LINDSTRÖM
Rör-sjögatan 6, Malmö. Rikst. 2922.

Limhamns Boktryckeri, Limhamn 1911.

Brud-valsén.

(Ord af Göran Svenning.)

Du, mi' bru' så vän!
Mellan grönskande trån
nyss frá' körka' for
ja' á' du mä' vår bru'-stass så stor, fallera.

Åreporten grön
pryder bru'-vägen skön.
Våra namn, min skatt,
i en hjartegerlang har di satt, fallera.

Oppå trågárlann
tullipan' står så grann.
Lökta kommer fin
frá' konvalle, syrén á' jasmin, fallera.

Årekrona' står
på dett gullgula hár.
Liksom mjök á' bär
rödt á' mjällhvitt dett anlete är, fallera.

Ljufüg ä' di' röst,
liksom torn dina bröst,
munnen rosenró' —
ja' ä' gla' i dej helt te' min dö', fallera.

Ur din' ögon blå
blextar ljongande gå —
då så undersam
ur mettt hjarta en ell bryter fram, fallera.

Nyss ve' altarring
ja' dej ga' bruering —
uti löst á' nö'
ble' du min te' min blekaste dö', fallera.

Nu i brölloppshus
tärner strála som ljus.
Ibland tärner nu
som e' sol ibland stjärnor står du, fallera.

Vin i fina glas
oppå bröllopskalas
mä' en mängde mat
har här vankats ur bonkar á' fat, fallera.

Hit mä' fon-säck stor
kom mä' förning hvar mor.
Mången brynost rar
står ännu oppå matbolet kvar, fallera.

Hör, i bröllopskväll
döndrar smäll ätter smäll —
bom, bom, bom, bom, bom —
frá' pekstoler á' bösser, bom, bom, fallera.

Ur en bränvinsdonk
sköttar fá klonk på klonk.
Bösser laddas om —
skötta smälla á' rongá, bom, bom, fallera.

Tärnerna på tá
nätt i polsken setts gå.
Kära mor i Ång
förde far din i flygande fläng, fallera.

Hej, hva' spellemán
spella' polsken så grann.
Raskt i stóva rar
vischa' fyrmannapolsken, min far, fallera.

Polske á' polkett
gått så lusteli't lätt.
Nu liksom ett hvin
brusar bru'-valsén sprettande fin, fallera.

Spelleman därtill
tar en ljufveli' drill.

Gladelig i ring
sno vi kring i sju sjonganne sving, fallera.

Du, mi' bru' så bli',
Adelfina Mari,
nu mä' mej i dans
svänger om, klädd i krona å' krans, fallera.

Myrtenkrona' grön
mä' di' bru'-slöja skön
jag i valsens ring
dansar å' dej i svängande sving, fallera.

Fin i brudelin,
bak sparlakansgardin,
som i ljuffi' vals
ska' du linda din arm om min hals, fallera,

Du, mi' bru' så rar,
köss på köss då ja' tar.
Säll i bröllopsnatt
får ja' famna dej, ljuffiga skatt, fallera.

Min gumma är på landet,

Han gjorde i konserver, var gift och frun nervös,
Hon sa: jag kräver landluft, måste riktigt slå mig lös.
Han svarade: min dufva, res bort, om du så vill
Men i hans hjärta sjöng det, innan hon vändt ryggen till:
Min gumma är på landet, hurra, hurra, hurra!
Han vittade från Nybrons kaj åt ångarn och han sa:
Nu gungar hon på vågen, en härlig natt hon får,
Och den som väntar mig ska' bli den bästa på många år.

Sin vigselring han gömde, en konst kan väl begrep.
Förlåt att jag erinrar om vissa gamla knep!
Han syntes på Alhambra, i blommande humör,
Och när han kom så sjöngo alla flickorna i kör:
Hans gumma är på landet, hurra, hurra, hurra!
Tjenis gamle Barabas, du bjuder väl i da'?

Nu sitter hon därborta och tror du sörjer blott,
Hon skulle bara se dig här med Klara och Charlott.

Han skref en gång i veckan hur längtan honom slog
Tre sidor först, men sedan fick ett vykort vara nog:
Jag gråter och jag suckar uti min ensamhet.
Han satt i muntra vänners lag, champangeflaskan gret:
Min hustru är på landet, hurra, hurra, hurra!
Vaktmästare, en flaska till, men torr och kall och bra.
Så reser han sig värdigt: hur härligt lifvet är!
Min gummas skål och landets skål, må länge hon
trifvas där!

En dag i trappuppgången små jungfrur nötte sko,
De ringde på och stego in — hvad ville de mån tro?
Kanhända hustrun skrifvit och bedt sin trogne man
Att ensamjungfru skaffa, den saken kunde han.
Min gumma är på landet hurra, hurra, hurra!
Här finns en lämplig plats för dig, den kan du gärna ta.
Att läckra rätter laga förstår du väl i grund?
Det blir vi två, ty gumman min hon badar i Askersund.

Då fyra veckor svunnit, kom hustrun hem igen.
Han stod med öppna armar: till mitt bröst min söta vän!
Men deras papegoja, som ej fanns hyfsning i,
Hon tog emot sin hustryann på denna melodi:
Min gumma är på landet, hurra, hurra, hurra!
Men frun såg häpet på sin man — hur var det fågeln sa?
Nu mannen fick en lexa, men tyst han svor en ed:
När gumman far sin kos härnäst skall papegojan med.

21/ 1911.

Sångaren på vandring.

Jag sjunger lik en sparf i linden,
Det ger mig kanske ingen skatt,
Men jag är fri som sommarvinden
Och ständigt är mitt sinne gladt.
Jag låter ingen sorg mig trycka,
Jag finner aldrig dagen lång

∴ Min frihet är min största lycka;
Min hela rikdom är min sång. ∴

I guld och prakt den rike prålar,
Men det är mig till föga men.
Mitt guld är morgonsolens strålar,
Mitt silver månens klara sken.
Den snikne efter guld må springa,
All världen skall han finna trång.
∴ Jag all hans äflan aktar ringa;
Min hela rikdom är min sång. ∴

Jag gärna sjöng min sång i skogen,
Men inför tronen stod jag stum.
Jag med naturen är förtrogen
Och trifves ej i praktens rum.
Må massan prisa hofvets glitter
Och efter gunsten stå på språng.
∴ Jag hållre lyss till fågelns kvitter;
Min hela rikdom är min sång. ∴

Nog vill jag gärna ha ditt tycke,
Mitt vackra barn, med ögon blå,
Men strax skall du ha band och smycke
Och vill i granna kläder gå:
Jag därför hållre fri vill vara,
Än lyda dina bojors tvång,
∴ Jag därför låter kärlek fara;
Min hela rikdom är min sång. ∴

Älskade vän.

Kärleksvisa af Nisse L.

Melodi: Lugu hvilar sjön.

Älskade vän, ej dig förglömma
Jag någonsin i lifvet gör,
Om dig beständigt jag vill drömma,
När sol går opp, när dagen dör.

Älskade vän, du här på jorden
Mig gjort så lycklig, nöjd och säll,
Och du i tanken är och orden
Från morgon och till sena kväll.

Älskade vän, jag ej försaka
För någonting på jord vill dig.

Om du vill bli min hulda maka,
O hvad du lycklig då gör mig.

Älskade vän, i denna sången
Jag bikta vill min hemlighet:
Då jag dig såg för första gången,
Du blef mig kär, jag nu det vet.

Älskade vän, kom låt oss drömma
Om kärlek blott och kyssars fröjd,
Och låt mig se dig flitigt sömma
Uppå din bruddräkt, glad och nöjd.

Älskade vän, när klockor ringa
Så heligt in vår bröllopsdag,
De skola lyckan helt mig bringa,
Ty ett vi blifva, du och jag.

²⁷/₇ 1911.

Scouternas sångarmarsch.

Af Nisse L.

Melodi: Vintern rasat.

Framåt, framåt, vi på ljuset bana
Nu som friska gossar hurtigt gå.
Käckt vi bära fram vår svenska fana,
Svenska gossar äro vi också.
Vi en stor mission väl skola fylla,
Trygga gå mot målet hand i hand.
Och det ordspråk som vi alla hylla
Är: Vårt lif för Kung och Fosterland.

Sveriges framtid stolta vi oss kalla.
Scoutens arm skall härdas och bli stark.
Ungdomsmodet låta vi ej falla,
Kär vi hålla hemmets dyra mark.
Vi i fäderns bragder städae finna
Stora föredömen, starka band,
Därför skola våra hjärtan brinna
För vår Konung och vårt Fosterland.

²⁷/₈ 1911.

Sex alldeles

Nya Visor

Den första:

Usch såna karlar det finns.

Den andra:

Mitt hem.

Den tredje:

Björkens hemlighet.

Den fjerde:

Ebba Brahes klagan.

Den femte:

Fiskarslickan.

Den sjette:

En alldeles ny kärleksvisa.

Pris 12 öre.

Ralmö, C. A. Andersson & C:s boktr., 1898.

Den sjette.

En alldeles ny kärleksvisa.

O, hvarför bad du om mitt unga hjerta,
O, hvarför bad du om att älska mig,
O, hvarför gjorde du mig sådan smärta
O, hvarför var du falsk emot mig.

So du försmär mig endast för min ringhet,
So du försmär mig för min fattigdom,
Ja med min lott så lefwer jag i stillhet,
Blott mina tankar flyga werlden om.

Och många år och många fälla dagar
Har jag i werlden lefwat fäll med dig.
Men om jag kunde kalla dem tillbaka
Då wore jag min wän wist lyckelig.

Nu slutar jag att skrifwa dessa rader,
Ty tårarna de rinna på min kind.
Ja mina tårar rinna ner på jorden
För dig min wän som har så narrat mig.

Men ett är det som till sist jag beder,
Att du ej narrar flera såsom mig.
Men tänk på mig som så ofskyldigt lider,
För din skull är min ungdomstid förspild.

Den första:

Usch såna karlar det finns.

En yngling i staden är här,
Den en gång jag hållit så kär.
Ni skulle blott se på hans gång.
Och värten så smärt och så lång.
Han fria till mig i ett nu,
Han wille mig prompt ha till fru,
Och jag swara ja! om jag mins,
Men usch såna karlar det finns.

När allting war klappadt och klart,
Förlofningen gick med en fart,
Och ären de gick som en dans,
Så lycklig som han ingen fans,
Han qwar blef hos mig blott en tid
Och sedan förswann han så blid.
Han swärma så rylligt för qwins
Men usch såna karlar det finns.

Men han dröjde ej längre derwid,
Han återkom wänlig och blid
Och sade: min älskeling jag swär
Att ingen som du är mig kär,
Jag trodde ej mycket derpå,
Och lät honom derföre gå.
Jo sådana äro wi qwins
Usch såna karlar det finns.

Men beslan så fliffig han war,
Af fästnibr han hade ett par,
Den ena han älskade dmt,
Men dock om den andra han drömt
För hon hade pengar minsam,
Och derför blef jag utan man;
Ja nu lefwer han som en prins,
Men usch såna karlar det finns.

Den andra:

Mitt hem.

Mitt hem är så ringa men naggande godt,
Till trots, att min plånbok är tom,
Annars så är jag så nöjd med min lott,
Som hufswaste påfwen i Rom,
Det lilla jag har, disponerar jag fritt, ty sträpet är mitt :.

En hustru jag eger, och den som är snäll
Och flitig och glad ser hon ut,
Hon är ta mig latten från morgon till qväll,
Ej fåfång en enda minut
Hon stikar sin strumpa, hon syr på maskin, och sinkar
porclin. :.

En postwast jag eger, så trind som ett klot,
Och rustar precis som han will
Men jag will ej hafwa det minsta emot
Att ha ett par tre stycken till,
Men om jag får lefwa ännu ett par år, så kanste jag får :.

Jag minnes den dagen wi satte vårt bo,
Det war ju en sötebrödsdag,
Med två tomma händer stod gumman' jo, jo,
Med två tomma händer stod jag,
Men nu så hafwa wi ett bo' inte fant? och det som är
grant :.

Längst borta i rummet der står en divan —
Min gumma hon kallar den så —
Men annars så är det en soffas af gran,
Brunmålad båd' under och på.
Sittsen och gaslar ej stoppningar har, men bottnen är bra :.

Jag har ibland andra förträffliga ting
En säng, acurat gredelin,
Der gumman min hängt ett sparlakan omkring,
Jag tror af en gammal gardin,
Men hela tillställningen tar sig till slut rätt angenämt ut :.

Ett ur uppå väggen, från Dalom, jag har,
Som går sjelfwa tiden förbi,
Wid sidan af den, hänger ramarne par,
Med kungen och drottningen i,
På golfwet en matta af klutar och strå, att "hålla sig på" :;

I köket der har jag en hylla så bred
Med två dusfin koppar och fat:
Derunder två skåp, det ena för med
Det andra inrättadt för mat.
Men som för det mesta det händer ju så, att tomma de
stå. :;

Ett bord och två stolar jag har och dertill,
Ja äfwen en spegel af glas,
Der kan jag betrakta mig om jag så will
Såväl i profil som i fas
Och detta mitt allt disponerar jag fritt, ty skräpet är mitt :;

(Eftertryck förbjudez.)

Den tredje:

Björkens hemlighet.

Wid den klara rand of en lummig strand
Sjöng en björk ibland sina gröna wisor,
Och jag hörde då i hans gren derpå,
Och så sjöng han en gång så:

Åh, jag wet, jag wet mången hemlighet:
Mången flicka grät under mina grenar:
Mången gosse såg här så warm i håg
På den blåa wakens wäg.

Klara månen sten på min gröna gren
Och så kom der en som skar namn i barken,
Och det war blott ett och han kyssste det;
Det har ingen, ingen sett.

Nästa qwäll så kom der en flicka, som
Såg sig om och stref namn i barken,
Och det war blott ett och hon kyssste det;
Det har ingen, ingen sett.

Nästa afton sten månen på min gren,
Så kom åter en och så kom den andra
Thst liksom en hamn, sökle wännens namn
I min trogna, hwita famn

Och min hwita skam stod helt allvarsam.
Och så smög det fram hwad de båda skrifwit;
Och de märkte nog hwad som stod i skog,
Och jag såg derpå och log

Sedan hände så, att de båda två
Togo miste då och ej kyssste — trädet:
Lilla wän, hur lätt händer icke det?
Det har ingen, ingen sett

Men då far ett sten öfwer löf och gren,
Och ett sus der hwen öfwer löf och toppar.
Och en stjernas tår föll i windens spår
Med på jordens korta wår.

Den fjerde:

Obba Brabes flagan.

En lätta mantel breder aftonstunden
Så mildt och wänligt öfwer sjö och land,
Och fogelstaran thstnat har i lunden
Och Mälarn skimrar på den sköna strand;
I nattens lugna stöt naturen hwilar
Men inom detta bröst en stormwind ilar.

Åh friden egde jag i forna dagar
Och himlen såg jag leende och blå.
Att meniskofjälen har ett språk som talar
Så glädjerikt jag kunde ej förstå;

Jag lycklig war då morgonen mig väckte
Och qvällens sol på vägorna sig släkte.

Jag lycklig war då ofskuldsfullt jag drömde
Att klädd jag stod som Gustaf Adolfs brud.
Och hoppets wällust i min själ sig tömde
Och smekade mitt lif i blomsterstrud.
Men tro ej hoppet det skall sergen föda
Det är en orm som tjuvar för att döda.

Men allt förgäfwes war den ljufwa flamma
Som tände sig med en berusad hand,
Allt är förbi, min werld är ej densamma
Ty hofwets boja fängslat har min hand;
O, Gustaf Adolf, lär dig att försaka
Och tänk med köld på De la Gardies maka.

War kall, war kall, och lät mig ensam lida
Och ensam gå till mina fäders graf,
En huldrif genius har jag wid min sida
Som stödjä skall min trötta wandringsstaf
En engel tröstande mitt sorgsna sinne
Och engeln det war Gustaf Adolfs minne.

Den femte:

Fiskarslickan.

Det war en gång en liten tärna,
En fiskarslicka täck
:: Så dristig glad och käck ::
Och ensam i sin båt så gerna,
Hon far på hafwet ut
:: Trots stormens wilde tjut ::
En dag der döko upp ur wåg,
Sjöjungfrur små med wänlig häg
De hördes henne warno,
Allta dig
Wid böljors gång;
Så klingar deras sång:

Fiskarslicka lilla,
Det kan gå dig illa,
Far ej ensam ut på haf,
Du så lätt kan gå i qwas.
Fiskarslicka lilla,
Det kan gå dig illa,
Far ej ensam ut på haf,
Du så lätt kan gå i qwas.

Hon sad' till dem ad lät mig wara,
Och for trots stormens tjut
:: På wida hafwet ut, ::
• Då döt der upp trioners skara,
När dem hon komma såg
:: Då bröts den djerfwes häg ::
De gripa hennes lätta båt
Och för'n hon anar ondt försät
De slunga den mot skären.
Allta dig
Wid böljors gång
Så klingar deras sång, etc.

En sjöman ung och skön att skåda,
Wid hennes jemmerstri,
:: Nu står den arma bi ::
Nu är hon frälst ur dödens wåda
Med wan och säker hand
:: Han rör sin båt i land, ::
Snart satt hon der på ängen grönt,
Men roddarn nu begär sin lön,
De små sjöjungfrur warna
Allta dig
Wid böljors gång,
Så klingar deras sång etc.

Fem alldeles

Nya Visor

Den första:

Rwäfar-Balsen.

Den andra:

Trogen kärlek.

Den tredje:

Den stöna Nos-Mari.

Den fjärde:

Stånst kärlekswisa.

Den femte:

Rhenwinets lof.

Pris 12 öre.

Malmö, C. A. Andersson & C:s boktr. 1899.

Ä om nu Karnan blott vill hålla sig bestelig
Så tar ja' lysning ud, å det blir till Midelt,
Ä se'n wi leswa skall i nötkerhed å lust,
S alla wåra dar te lifweis sika rust.

Den femte:

Rhenwinets lof.

Ställ nu fram i källarswalen
af den dunkelgröna färg,
härligt glänsande potalen
fylld af ädla drufwans mærg!
Ty blott rhenwin will jag dricka
nöjd och glad i samma stund,
då mot mig de perler blicka
från potalens wida rund.

Under Spaniens sol kanhända
färgas drufwan mera röd,
må champagnens eldflod tända
i wårt bröst passionens glöd.
Men det rhensta win ej rusar,
sans och mätta ho deri
och wårt sinne ljust det tjusar
likt ett waldhorn's melodi.

S min ungdoms fröjd och gamman,
som i mannaåldern än,
detta winet band mig samman
med så mången trogen wän.
Men en gång när böden nalkas
och min tropp blir lagd i skrin,
af en droppa låt mig swalkas
af det ädla rhensta win.

Den första:

Kväsar-Balsen.

En kvanting träder i salen in
För att fröjdas me' själlan sin;
Och alla fjällor bli glada i häg
Ty stunsigare kvanting man sällan säg.

Grabben sig sakta i salen rör
Tar af sig lördan från lodigt stör
Stoppar den ner uti lomman sin
Tar ett tag i daljan och gör sig fin,
O du den stunsigaste kvanting
Som wi nån'sin i lifwet gett
Något af vår kvantitettjolanting,
Ty aldrig bättre än dig wi sett.

Grabben går efter väggen fring
Träffar sin själa i rymfornäs ring
Släcker harsjet och spottar ett tag:
Tjenare Augusta — go' dag, go' dag!

Två armar hon lägger om grabbens hals
För att fröjda med honom en vals,
Två kardor han lägger på henne då
O stunsigt å kväsigt de' börjar gå.
O du den stunsigaste kvanting
Som wi nån'sin i lifwet gett
Något af vår kvantitettjolanting,
Ty aldrig bättre än dig wi sett.

Med hufvud mot hufvud och bröst mot bröst
Han hwisslar till henne med kärlekens röst:
Stunsigare fjälla jag aldrig får
— och så i en cirkel det hela går.
O du den stunsigaste kvanting
Som wi nån'sin i lifwet gett
Något af vår kvantitettjolanting,
Ty aldrig bättre än dig wi sett.

Den andra:

Trogen kärlek.

Ensam i den täda, gröna hagen
Under björkens skugga djup och sval,
Fri från tunga mödorna för dagen,
Satt den stadars Bengt ett rof för qual;
Ja, hans arma hjerta,
Sönderlets af smärta;
Jde ens han fann en tröst i denna lugna dal.

O, han klagade med bruten stämma:
Jag får ej den md jag älskar bmt,
Den som kunde hjertats känslor hämma,
Men jag kan ej glömma hwad jag brömt,
Mer än fader, moder,
Mer än syster, broder,
Mer än allt på jorden har jag älskat henne bmt.

O, jag mins den dag jag lärde känna,
Detta rena hjerta, fritt från slärd,
Fram första stund allt intill denna,
Var hon all min lyckas hela werld,
Och en ädel mening,
Låg i vår förening,
Och vår kärlek war blott utaf rena känslor närd.

Men din far war rik, jag war för ringa
För att någonfin hans dotter kunna få,
Penningar han egde men jag inga,
Aldrig dock jag tänkte deruppå;
Och en dag jag våga
Dyppet honom fråga
Om han med sitt bifall wille lyckan ge oss två.

Detta wäkte wreden i hans hjerta,
"Wet du hwad du säger," ropte han,
Wägar du hos mig begära detta?
Aldrig får du blifwa hennes man.

Dum är din begäran!
Vins den gyllne läran,
Fattigdom och rikdom måste skiljas från hvarann."

Jag stod häpen wid de grymma orden,
Död till sitt med mildhet swarte jag:
"Hon mig älskar högst af allt på jorden,
Detta swor hon heligt mig en dag.

Nu jag faller neder,
Uppå knä och beder,
Gif mig Oder dotter, eljest döden blir mitt wall!"

"Gå utur min åsyn genast!
Eller skall jag jaga bort dig som en hund.
Om min dotters wäl jag sjelf beställer,
Dig tål jag ej se från denna stund.
Will du dö, det får du,
Sedan ej mer går du,
I min väg och retar mig med kärlet och förbund."

Så han slöt sitt tal och grant jag wiste
Jcke en förhoppning för mig war,
Jag mitt ideal för alltid miste,
Fanns då någon fröjd i lifwet qwar?
Stapplande på foten
Kom jag utom porten,
Gick min väg framåt allt utan weskap hwart det bar.

O, wår kärlet får ej mer florera!
För mig finns blott kwal på denna jord.
Aldrig skola dina läppar mera
Till mig hwiska samma kärleksord.
Du war lifwets lycka,
Aldrig får jag trycka,
Vig intill mitt hjerta, du som war så from, så god.

Här i swala fluggan suttö tvenne,
Ofra under aftonwindens pelt,
Och de ord jag tollade för henne,
Ord som trasten sjöng i sommarqwäll.

Oj wi kände smärtan,
Och i wåra hjertan
Ligade en känsla ljuf, så häfswande och säll.

Här i hjertens flam, den hwhita, rena,
Synes wåra namn i dunklet matt!
Må de ewigt stå der fast förenta,
Kanske går hon hit mitt hjertas stätt,
Lifsom fordom åter
Och min dödd begråter.

O! nu stödnar allt mitt mod, min stämna blir så matt...

Och i stillhet släcktes äfwen dagen,
Månen, nattens sol, på fästet leg,
Göt sitt bleka skimmer öfwer hagen,
Der den stadsars Bengt satt still och leg,
Oj den kunde lifwa
Jcke modet gifwa
Ut ett krossadt hjerta, som förlorat ro och fred.

Nebanföre hagen, intwid sältet,
Flöt den klara strömmen tht förbi,
Skimrande ett ändlöft lifswerbälte,
Flöt den ständigt framåt, mäktigt, fri.
O, du swala hölja,
Snart skall du mig hölja,
När jag skiljas från den werld som sorgen lefwer i...

Bengt gick från sin plats och ut på hällen
Som sig höjde brant ur djupets famn,
Då han hörde i den stilla qwällen
Hur en stämna hwisslade hans namn;
Och han såg sin flicka,
Wänligt mot sig blicka,
"Söker du från sorgerna i böljan här din hamn?"

"Oj wi skola skiljas ty i döden
Följer jag dig troget, Bengt, min wän,
Wi ej singo dela wåra öden
Men wi skiljas ej i himmelen;

Der uti det högga,
Finns ej sorg, ej möda,
Der är hjertats hem, der bor den rätta sällheten."

Trogna hjertan följas åt i döden,
Ej de fästa sig wid rang och namn
Snart den klara flodens strida flöden,
Så de båda unga i sin famn,
Och till ro dem söfde,
Allrig qval behöfde
Grunla deras lycka, ty de uppnått frihedens hamn.

Tyfnad rådde öfwer nejden wida,
Som naturen best en stilla bön,
Der de twenne hjertan slutat lida,
Då de funno döden ljuf och stön.
Må då deras minne
Fångla hwarje sinne,
Och må deras öde få en stilla bön till lön.

Alt. 3—n.

(Eftertryck förbjudes.)

Den tredje:

Den sköna Nos-Mari.

Ensam i stogen sjöng den sköna Nos-Mari,
Kom till den klara bäck och såg sin bild deri,
Löse sitt långa hår, log som den sköna vår,
Hvar är den bäck så klar, som ibland blommor går.
:: Hvarför ler i dag, stogen i skönt behag,
Hvarför är ängen grön och hvarför sjunger jag. ::

Kom, sade bäcken, kom! Du sköna Nos-Mari,
Jag är din spegel här, kom se din bild häri,
Sätt dig inwid min strand, bada din hwita hand,
Lös dina stor och fäll ditt blåa strumpeband,
:: Sätt dig wid björkens rot, bada din wackra fot;
Sölj dina kinder, tag mitt swar emot. ::

Derför är jag så glad du sköna Nos-Mari,
Att jag din spegel är och du dig ser deri.
Derför i skönt behag, blommor din stog i dag,
Derför att Nos-Mari slytt sjutton är i dag.
:: Derför är himlen ljuf, derför sjunger du,
Derför att bortom stogen bor en hjertetjuf. ::

Derför mottag ett tack från sköna Nos-Mari,
Att jag mig speglat har och varit dig så fri,
Och jag skall minnas den som war min bästa vän,
Till nästa vår jag kommer åter till dig hän,
:: För att få spegla mig; ad ja det dunskar jag,
För det du rinner sakta här förbi min väg. ::

Den fjerde:

Skänst kärlekswisa.

Ja karna hon ä min, för se ja tyttjer om 'na
Ho' är så snäll mod me' men arjer emod somma,
Ho' har en mong så stor ä rö' som försebär,
Ä när ja' lösser 'na, så sä'r de (smack) så här!

Ä, oy'en har hon to, så gryweligen fina
De kunna glo så stort, ä som to talgljus stina,
Uppå sin hwide hals en jädans kluns hon bär,
Ä som ett hjarta gjort, af sölfwer wist den är.

På listebo'n hon har to dyner ä en puda,
Ä så en blommedug, ä så en liden gryda,
Ä så en Psalmebog den ja' har skrefwet på,
Den da'n hon skulle fram på förlegulwet stå.

Ä ja' en kloka har me dobbela hoetter,
Den byder ja ej bort, me den ja' går ä sprätter,
En spradaler wist i urnögeln der är,
Ä ingen dräng i byn en sådan prydnad bär.

Fem wackra och alldeles

Nya Misor

Den första:

Dynamitdådet wid Dellså qwarn.

Den andra:

Efter Balen.

Den tredje:

På Noine strand.

Den fjerde:

Zigenargossens klagan.

Den femte:

Lill' Anna Mari.

Pris 12 öre.

Malmö, C. A. Andersson & C:s boktr. 1897.

Så ljud ordet ifrån drängen,
I den mörka aftenstund.
Det var kallt på blomsterängen.
Dgat slöt sig till i blund;
Han mot ett träd sitt hufvud hwilar
Och drömmer blott om Spaniens eld
Själen till Gud fader ilar,
Spanien kom han aldrig till.

Den femte:

Lill' Anna Mari.

D, får jag dig följa skön Anna Mari,
Och gå wid din sida skön Anna Mari,
Du rider på gängarn så stolt mig förbi,
Men jag är helt ensam Lill' Anna Mari.

Hvad bryr mig din fader och egorna hans
Hvad bryr mig din släkt i sin rikdom och glans,
Säg blott du mig älskar och min skall du bli,
Sic än du i bonullstjöl Lill' Anna Mari.

Den första:

Dynamitbådet wid Dellå qvarn.

Mel.: "Ung Erik mötte Karin sin" etc.

Så fridfullt lillaflugan låg
strax inwid Dellå qvarn,
der hvilade med sorgfri håg
en moder med fem barn.
Helt lugnt hon hade släckt sitt ljus,
och bedt gud skydda barn och hus.

Dock se der smög kringflugans knut,
en skugga mörk, en man;
ett fönster snabbt han trycker ut,
o säg, hvad ämnar han.
Mot golfvet kastas något hårdt
och han som galen hastar bort.

Öj långt han hunnit förr'n ett dån
ljöd nesden wida om;
men han blott ler, ett skratt af hån
ifrån hans läppar kom.
Fast jämmerrop och spillrors fall
strax följde på den skarpa knall.

På afstånd qvar han stod och log
åt siri och jämmerrop;
ej ängest hoy hans hjerta drog
fast flugan svrtar hoy.
Så hårdt som sten hans hjerta war
och dock — till barnen war han far.

I bröstet svartisjukans demom
sitt säte tagit har
och Brusell hastwer mistat tron
på henne, som förr war
hans enda glädje, högsta stätt;
han drunknat i svartisjukans natt.

De länge lefwat hoy i frid
och delat ljuf och ledt;
de sträfwat hoy i lifwets strid
i mödor och i swett;
de troget wandrat hand i hand
fastän dem ej band kyrkans band.

Men se'n kom sorgens tunga da'r
och tålamodet brast.
Han glömde sig, som man och far,
och sjönk i synd och last;
och sänjan den tog plötsligt slut
och han af henne wistes ut.

Då ströfwa han kring nejd och bygg
och irra wida kring
han planlös dref, och slit och bygg
blef honom okänt ting;
så tungt och dystert blef hans sinn',
i hjertat hatet trängde in.

Till hemmet ledde dock hans stig,
i löndom kom han dit.
I närheten han skaffa sig
en laddning dynamit.
Med hat i bröst och mord i sinn
han det i flugan kastat in.

Så gräslig war den syn och swär,
som mötte hjelp som kom,
den ena gossen, full af sår,
det inte hopp sans om.
Och mor och syster äfwen sig
befrielse förr'n natten gick.

Blott tre finns nu i lifwet qwar
af moder och fem barn
så gräsligt hanbla kan en far,
som snärjts i hatets garn;
när ängern kom den war för se'n
då mördaren war hättad re'n.

Hårdt blir det stroff som Brusell får
för gerningen så swår
och ångern pressar mången tår
tills lifwets slut han når;
men hemsta minnet lefwer qwar
i bygden der han lefwat har.

(Eftertryck förbjudes på det bestämdaste
enligt tryckfrihetsförordningen.)

Den andra:

Efter Balen.

Annu i drömmen kan jag henne se,
Swåstwa i dansen, flödd wid min arm;
Dgonen glänsa, läpparne le.
Kinden begjuts af rodnad så warm,
Minne du sagto, undan ej wil,
Tjusja mitt bra med ljuf must,
Låt mig i walsens rytmska lek
Svinga få min drottning, smidig och wæl,
Susande windar, blida, måne på nattlig färd,
Låt mig i drömmen glida till hennes hufwudgård,
Kanste hon då skall ana hwarför mitt hjerta slår,
Kanste att då hennes läppar kysa jag får.

Jag ser salongen stå i blomsterstrud.
Ljusdroppar glittra ur hwarje kalk,
Och mellan bladen kärlekens gud
Granskar sitt roger — Åt hwilken skall!
Der ibland rosor mot mig hon loq,
När hennes winglas bräddat jag slog.
Blicken han lyske strålande klar,
Swigt i min själ beh glans dröjer qwar.
Susande windar blida, måne på nattlig färd,
Låt mig i drömmen glida till hennes hufwudgård!
Kanste hon då skall ana hwarför mitt hjerta slår.
Kanste att då hennes läppar kysa jag får!

Afskedsminuten lifligt för mig står,
När hon af mig tog kappan emot,
Skimret från slåtans gulblonda hår,
Spetsen af hennes retande fot,
Dwällen war fridfull, härlig och ljus,
Wafom of bortdrog dansens brus,
När se'n i wagnen hon for förbi,
Nådde mig en blick med himmel uti,
Susande windar, blida, måne på nattlig färd.
Låt mig i drömmen glida till hennes hufwudgård!
Kanste hon då skall ana hwarför mitt hjerta slår,
Kanste att då hennes läppar kysa jag får.

En flicka satt i onkelns knö,
Wårnsligt den gamle sporde hon så;
Säg mig hwi är du ständigt alle'n?
Har du ej maka, har du ej små?
"Hör du min saga: För länge se'n
Jag äswen egde en hjertewan!
Annu ej tiden lätt sorgens qwal;
Trodde henne trolöst efter en bal,
Åt när en bal är slutad, tyft all musikens brus,
Alla de unga borta, släckta de klara ljus,
Hjertan som bittert lida, hwem räknar deras tal?
Hur mången tår blef ej giuten efter en bal.

Balen lyske stönt i magisk glans,
Och muntra toner bjödo till dans,
Då kom min fästmo, bad: wänner kär,
Fort ett glas watten, jag wäntar här,
När jag kom åter stod der en man,
Båda med ömhet lyfte hwarann!
Glaset föll neder krossadt o qwal.
Krossadt som mitt hjerta från denna bal!
Åt när en bal är slutad, tyft all musikens brus
Alla de unga borta, släckta de klara ljus,
Hjertan som bittert lida hwem räknar deras tal?
Hur mången tår blef giuten efter en bal?

Se'n denna dag har jag ingen hållit kär,
Trogen blott henne som nu dödd är;

Allt henne höra hon mig beswor,
Men allt förgäfwes, fjerran jag for!
En dag ett bref kom från samme man!
"Död är min syster" så war det tall!
Demåt hon farit — nu jag det fann —
Med ett brustet hjerta från denna ball!
Ad när en bal är slutad, tykt all musikens brus.
Alla de unga borta, släckta de klara ljus,
Hjertan som bittert lida, hwem räknar deras tal,
Hur mången tår blef ej gjuten efter en bal.

Den tredje:

På Noine strand.

Hjorden betar och klockan klingar,
Klockan klingar på Noine strand.
Swanen flyger med hwita wingar.
Flyger ensam wid molnens rand.
Vårens windar i löfwen gå,
Solen skiner, sjön är blå.
Men jag sjunger min långa längtan,
Sjunger ensam på Noine strand.

Fadern min är en björt i skogen,
Modern min är en sommarfåg,
Brodern min är ett or i logen,
Systern min är ett winterny.
Ensam är jag som hedens ljung,
Blommar ensam och wägnar ung,
Sjunger, sjunger min långa längtan,
Sjunger ensam på Noine strand.

Om den strålande solen wiste,
Om han wiste mitt hjertas håg,
Allt sitt leende sten han miste,
Skulle sjunka i qwällens wäg.
Sjunko, sjunka i nattens famn,
Men jag hwissar min älsklings namn.
Sjunger sjunger min långa längtan,
Sjunger ensam på Noine strand.

Den fjerde:

Zigenargossens klagan.

Långt i syd du sköna Spanien,
Spanien är mitt fosterland,
Der cypressen och kastanien
Winkar mildt wid Ebrons strand;
Der hwarje z'phyr wänligt lustar
Sig i solens warma glöd,
Der den röda rosen doftar,
Som sköna sidans kind så röd.

Med min lyra får jag wandra
Ensam kring på främmad' stig
Hatad, spottad af de andra,
En droppe watten nefas mig.
Ingen af min klagan rördes,
Ingen ser min stora nöd,
Bort från hus och gård jag fördes
Strax så snart min slämma löd.

Ingen för z'genarbrängen
Har ett wänligt tröstens ord.
Han får hwila sig på ängen,
Sofwa ibland ulfwars hord;
Ingen kan förstå hans klagan
Då hans sköna barndomsfång
Kastar ekot tomt tillbaka;
Lifwets smärta bliswer lång.

När jag så för folket sjunger
Tåren i mitt öga står.
Men mitt hopp så fast jag klänger
Då till fromtids bättre år.
Jag will hem, will hem till Spanien
Här är kallt, allt andas hat;
Jag hwila wid kastanien,
Fattig men dock hjertegläd.

Seg alldeles

Nya Milor

Den första:

Kärlekens fantasi.

Den andra:

Sjungby horn.

Den tredje:

D, Charlotta.

Den fjärde:

Sjömansvisa.

Den femte:

Alpens ros.

Den sjätte:

Swad will du?

Pris 12 öre.

Malmö, C. A. Andersson & C:s boktr., 1897.

Till platsen Glins fader stegen stälde,
Då döden nu förenat båda två,
Och hela byn med honom tårar fällde,
Ett brudpar döden gjorde dem ändå.

Nu ej pennan här må längre rita,
Uppå quinnors trots och öfvermod,
Alpens roser är ej mera hvita,
De äro färgade af Runos blod.

Den fjette:

Swad will du?

Swad will du, sådan sade, till mig i torsdags qväll,
Då ömt min hand jag lade i hennes hand så mjäll —
Jag will, jag wille bara, just ingenting jag will,
Nå så lät handen wara och sitt nu wackert still.

I fredags djerft jag förde kring hennes lif min arm,
Swad will du? strax jag hörde från purpurläppen warm.
Jag will . . . jag wille bara, just ingenting jag will,
Nå så lät armen fara och sitt nu wackert still.

I lördags, snabbt som vinden, men lifasom på lek,
Jag skal en kyß på kinden, hwad will du högt hon skrek,
Jag will . . . jag wille bara just ingenting jag will,
Nå så på kyßfen spara och sitt nu wackert still.

I söndags, tård af lågan, en ring jag blygt drog fram,
Swad will du? gamla frågan, jag också då förnam,
Jag will . . . jag wille bara . . . jag will ha dig till fru
Nå, hwarför ej förklara mig detta förr än nu.

Den första:

Kärlekens fantasi.

I ungdomens blomstring jag satte så huld
Min tro till en gosse så stön
Men hjertat hans unga af falskhet war fullt,
Af Gud får han en gång sin lön.

Wid tjugo års ålder förskjuten jag blef
Af wännen jag älskat så ömt.
Jag tänkte då genast att skrifwa ett bref,
Men tårarna hindrar mig jemt.

En brinnande kärlek då tändes hos mig,
Som ännu i hjertat finns qwar,
Men fastän jag är öfvergifwen af dig
En wän uti himlen jag har.

Ar släkt likt ett ^{ett} brinnande ^{han suort} ljus,
Jag var uti werlden har haft

Nu finnes på jorden ej mera för mig
En wän som kan skänka mig tröst,
När du hade mod till att glömma bort mig
Då brast utaf ångest mitt bröst.

Du aldrig mig älskat fast du har så sagt,
Du har blott talt falskhet till mig.
En hörda så tung på mitt hjerta du lagt,
Men gerna jag bär den för dig.

Jag wet du har penningar, silfwer och guld,
Och derföre swiker du mig,
Men dock jag besinnar att det war min skuld,
Ty jag satte trohet till dig.

Nu slutar jag skrifwa, jag will icke mer,
Ty kanske jag gör dig beswär,

På resa du möstigen stadder nu är
Till wännen du håller så kär.

Jag sjelf utaf hjertat har sagt dessa ord
Som här uppå papperet stå,
Och om wi ej träffas mer här uppå jord
I himlen wi mötas wäl få.

Och nu jag dig bjuder ett hjerlligt farwål
Och tecknar med darrande hand,
Att du war mitt hjerta, du war all min själ,
Jag aldrig dig bortglömma kan.

Den andra:

Rjungby horn.

Och riddaren red genom grönskande lund
För att kärlektans boning uppnå,
Då warsnade han uti skymningens stund
Sjelswa slogsbruden framför sig stå,
Der stod hon den stolta i höghet och glans
Med sitt glänsande lockiga hår
Och ögon som lyfte af kärlekens makt
Och en mun som förbrände log.

War helsad du tappre hon läspade ömt,
Och guldhornet åt riddaren bjöd,
Drid kärleken till och när hornet du tömt
Sitt då af och trå dansen med mig.
Jag bjuder dig kärlek och glöddande win
Och det äldriga stummande mjöd.
Jag bjuder dig guld ur förgyllande strin,
Sitt nu af och trå dansen med mig.

Men riddaren sporrar sin gängare god
Och styr bort med det gyllene horn,
Till Rjungby det bär öfwer heden med mod
Men af Rjungeldar spärras hans wäg.

Den första:

Kärlekens fantasi.

I ungdomens blomstring jag satte så huld
Min tro till en gosse så stön
Men hjertat hans unga af falskhet war fullt,
Af Gud får han en gång sin lön.

Wid tjugo års ålder förskjuten jag blef
Af wännen jag älskat så dmt.
Jag tänkte då genast att skrifwa ett bref,
Men tårarna hindrar mig jemt.

En brinnande kärlek då tändes hos mig,
Som ännu i hjertat finns qwar,
Men fastän jag är öfvergifwen af dig
En wän uti himlen jag har.

Jag längtar till honom, ad måtte han snart
Mig taga från jordens grus,
Ty glädjen den jag här uti werlden har haft
Är släkt likt ett brinnande ljus,

Nu finnes på jorden ej mera för mig
En wän som kan skänka mig tröst,
När du hade mod till att glömma bort mig
Då brast utaf ängest mitt bröst.

Du aldrig mig älskat fast du har så sagt,
Du har blott talt falskhet till mig.
En börda så tung på mitt hjerta du lagt,
Men gerna jag bär den för dig.

Jag wet du har penningar, silfwer och guld,
Doch derföre swiker du mig,
Men dock jag besinnar att det war min skuld,
Ty jag satte trohet till dig.

Nu slutar jag skrifwa, jag will icke mer,
Ty kanste jag gör dig beswär,

På resa du möstigen sladder nu är
Till wännen du håller så kär.

Jag sjelf utaf hjertat har sagt dessa ord
Som här uppå papperet stå,
Doch om wi ej träffas mer här uppå jord
I himlen wi mötas wäl få.

Doch nu jag dig bjuder ett hjertligt farwål
Doch tecknar med darrande hand,
Att du war mitt hjerta, du war all min själ,
Jag aldrig dig bortglömma kan.

Den andra:

Sjungby horn.

Doch riddaren red genom grönskande lund
För att karestans boning uppnå,
Då warsnade han uti skymningens stund
Sjelswa stogsbruden framför sig stå,
Der stod hon den stolta i höghet och glans
Med sitt glänsande lodiga hår
Doch ögon som lysse af kärlekens matt
Doch en mun som fördrande log.

War helsad du tappre hon läspade dmt,
Doch guldhornet åt riddaren bjöd,
Dried kärleken till och när hornet du tömt
Sitt då af och trä dansen med mig.
Jag bjuder dig kärlek och glöddande win
Doch det aldrig skummande mjöd.
Jag bjuder dig guld ur förgyllande skrin,
Sitt nu af och trä dansen med mig.

Men riddaren sporrar sin gängare god
Doch styr bort med det gyllene horn,
Till Sjungby det bär öfwer heden med mod
Men af Ljungelbar spärras hans wäg.

Då rider han in på de nyplöjda fält,
Att hvars sköror han förstednet gör,
Men trollen på heden de skria så gällt:
Gif oss åter vårt råfwade horn

Så kom han till Ljungby till karestans slott,
Och föll ned för sin älskade brud,
Berättar sin färd och hur hornet han fått,
Och bedyrar sin trohet och dör.

Den tredje:

D, Charlotta.

Den första gång jag kände
Att kärleks ljuswa qwal,
Det var när som det hände
Charlott mitt hjerta stal.
Jag heligt kan bedyra
Den kärleken var ren
Och i min kärleksyra
Jag sjöng wid månens sten:
:: D, Charlotta, Charlotta, Charlotta.
Du som glädje mig skänkt mången gång
D, Charlotta, Charlotta, Charlotta,
Dig jag egnar min glöddande sång. ::

J bojar allt mer bunden
Jag irrade omkring,
Uti den gröna lunden
Wid Elfwedalsens ring,
För bädrens klara watten,
För blommorna på ång,
Och till och med för katten
Jag trallar min refräng: etc.

Men ad Charlott fann sången
Ej bra, ty då en qwäll,
Jag stod inwid balkongen

Och sjöng så glad och säll.
Tog hon sin wattenkanna
Och blötte ner hwar klut.
Det kom mig ej att stanna,
Jag sjöng, fast wät, till slut: etc.

Men om du skulle en mista
Stå tusen åter qwar:
Om än min korg, den sista,
Jag ändå hoppet har
Att här kanske bland eder
Det fins en Lotta än,
Som glädje mig bereder
Med denna min refräng:
:: D, Charlotta, Charlotta, Charlotta,
Du som glädje mig skänkt mången gång,
D, Charlotta, Charlotta, Charlotta.
Dig jag egnar min glöddande sång. ::

Den fjerde

Sjömanswisa.

Jag är blott matros och ide något annat,
Arm och fattig är jag, bliwver aldrig rik,
Hyrn den är liten, på stutan har jag stannat,
Ena dagen är den andra mycket lif.

Som en fattig sjöman jag plöjer hafwets bölja;
Här uti min slitna sjömansbrägt jag står,
Säg mig nu min flicka, om du will mig följa,
Bort öfwer hafwet som färden nu går.

En köpmansherre till min flicka sade:
Hör du min Signe säg will du bli min brud?
Då för dina fötter allt mitt guld jag lade,
När för mig du klär dig uti bröllopskrud.

Aldrig någon annan min kärlek vill jag gifwa,
Aldrig någon annan till make vill jag to,
Nej min sjuöman vill jag slädse trogen blifwa,
Honom vill jag ego, honom vill jag ha.

Öch när skeppet sedan lyfter sina ankar,
Står en flicka ensam invid skeppets rand,
Min fader och min moder jag har i mina tankar,
Beswen wäl, nu kära, jag går till annat land.

Aldrig skall ni tvinga mig att dela härden,
Med någon annan än min kära vän,
Nej, min kära sjuöman, jag följer uppå färden,
Han mig nog ledsagar i lugna hamnen hän.

Öch en sjuöman fram till unga flickan hastar,
Hon faller ned på sina blotta knän,
Hon sin arm kring halsen uppå honom kastar,
Öch så waggas skeppet utåt hastwet hän.

Den femte:

Alpens ros.

Uppå Alpens högst belägna spira
Dit som ej någon menstlig fot kan gå,
Der syns alprosen sina stänglar wira
Inuti bergens högst belägna wira.

Uti dalen wärte upp en blommo,
Ja lika skön som alpens sagra ros,
Så många friare till henne komma,
Öch alla wille ega alpens ros.

Den blomman war en ung, behaglig tärna,
En dotter till den rike Conrad Mo;
Men hon följde ingen lydlig tjerna,
För högmödet uti hennes hjerta bo.

Ud i blommor, suckade hon ofta,
Den som sänge ega er en slud,
Öch så känna huru skönt i dofta,
Öch trycka blott en kyss på eber mun.

Så hon tänkte då en yngling sade:
Hör du Elin will du bli min brud?
Allt mitt guld jag för din fot nedlade
Öch klädde dig i alpens blomsterstrud

Nej, hon sade, ingens brud jag blifwer,
Förr än han mig löfte ger,
Öch det är han mig en alpros gifwer,
En enda blott, jag fordrar icke mer.

Säg Runo har du mod att detta göra,
Så wille jag ewigt bli din brud.
Må Herrens hand dig uppå berget föra!
Farwäl! o Runo med dig ware Gud!

Öch Runo klättrar uppå bergets klippa,
Tills han kom dit der blomman slagit rot
Hans enda handtag war en blomsterknippa,
Öch på en tuswa stödde han sin fot.

Elin se, här har du dina blommor,
Men hwad är det? en alpros hwit som snö.
Elin wänta, se nu snart jag kommer
Min Gud jag faller, låt mig icke dö.

Så han ropte då han störtar neder,
Ifscän bergets högst belägna topp;
Uti dalen ligger blott hans kläder,
Öch hans rysligt sönderslagna kropp.

Nu Elin genast bort till platsen ilar,
Der fick hon se den döde, då hon stref:
O store Gud han nu i döden hwillar,
Till jorden då hon faller ned så blef.

Visor

Pris 12 öre,

Från Svenska Visför-
laget, adress Tomtebodas
station, $\frac{1}{2}$ kilom. från
Karlberg, 1 från Stockh.

N:o 58.

Innehåll.

Lindanserskan

Elvira Madigan och Sixten Sparre,

deras gräsliga kärleksdrama.

En sjömans hemresa till vännen i Norden.

Broxviks mysterier

eller den sista och
nyaste visan om Helga Fägersköld, hennes dom, fri-
gifvande ur fängelset, hvart hon tagit vägen m. m.

En Sjömans belöning i guld.

Stockholm. Wasatryckeriet, 1900

En sjömans belöning i guld.

Ur boken "Frans Stjernlunds äfventyr till lands och sjös."

Mel: Kung Ring han satt i högbank om julen och drack mjöd.

På däcked andra dagen den sorgsne Redar'n stod,
han helsade den tappre, och prisade hans mod;
om resan straxt han sporde, men Frans han sade så:
«vår resa den gick lycklig på oceanen blå;

men striden med de vilda var svår (som hit jag skref)
jag miste tvenne männer, sjelf svårt jag sårad blef;
men vreden ej jag styrde när jag såg plundrarne:
med detta svärdet högg jag ibland sjöröfvarne.»

«Jag har en slup («Sophia») så sade Redaren,
den vill jag åt dig gifva för denna handlingen;
men först kom med, du tappre, tag med dig dina två,
en rikare belöning af mig I skolen få!» —

Hem med den adle Redar'n gick Frans med sina män
och alla blefvo bjudna i bästa kammaren.
«Nu vill jag,» sade Redar'n, «betala er min skuld»
och öppnade en kista, fylld utaf myntadt guld. —

Med gifmild hand han delte åt männerna och Frans
det klara guld, som glänste, som du ser stjernors glans
uppå en vinterhimmel, och åter, som du ser,
när solen klar i vester bak vågor sjunker ner.

Se'n Frans sin värd had' tackat — så for han på sin slup
med sina tvenne männer utöfver mörkblå djup:
sin kosa nu han styrde emot Francisco stad,
der ock tolf da'r derefter han sig för ankar lad'.

Hymens bok, om vårt äktenskap, hurdant det är och borde
vara, m. fl. andra fysiska saker, hämtade efter nyare tidens åsigt.
80 sidor. Med bilder. Nu utkommen. Pris 75 öre.

Förnt ha utkommit: Kyskhetsbefrämjaren, 25 öre. Ung-
domens Mysterier, 35 öre. Samt Nya Äktenskapsboken, med
fruktsambetskalendar, 80 sidor stor. Pris 75 öre. — Alla dessa 4
böcker äro förseglade, erhållas från Sv. Visförlaget mot insän-
dande af frimärken för det belopp de kosta. Men billigast är
att köpa dem af återförsäljare, ty då inbesparas ju kuvert, samt
10 öre porto för brevet.

Oftvinnande böcker äro inköpta af detta förlag, och ingen annan äger
rättighet att i sin helhet trycka och utgifva dem.

Elvira Madigan.

Sorgeliga saker hända
Som romaner fylla kan,
:: Ämne för en dikt, måhända,
Det var Fröken Madigan.

Vacker var hon som en engel,
Kind så röd och ögon blå
:: Smärt om lifvet som en stängel,
Tjusande att se uppå.

När hon dansade på lina,
Lik en liten lärka glad,
:: Bifallsropen hördes hvina
Ifrån långa bänkars rad.

Då kom Löjtnant Sixten Sparre
Vacker, bildad, adlig börd,
:: Ögat strålar hjärtat darrar,
Ty hans kärlek den blef hörd.

Gift var Sparre, men sig skilde
Från sin maka inom kort.
:: Allting han försaka ville
Med Elvira draga bort.

De till Danmark styrde färden,
Men den resan den blef kort,
:: Fastän långt i vida världen
Tänkte de att draga bort.

Det tog slut på deras penga',
Ingenting att lefva af.
:: För att undgå ödet stränga
Sökte de en blodig graf.

Nöd och kärlek dem förenat,
Lefva här det var ett tvång
:: Derför båda nu sig enat
Dö på en och samma gång.

Sparre en revolfver lade
I sin hand och sigte tog
:: Mot Elvira, hvilken sade:
«Sixten min!» — och föll och dog.

Vidt kring land och rike denna
Händelse sig spridde ut
:: Skildra den förmår ej penna' —
Brottslig början — rysligt slut.

Tänk derpå i ungdomsåren.
O hur lätt du falla kan!
:: Brottslig kärlek, följ ej spåren! —
Tänk på Sixten, Magdian!

24:de sången.

Frans' resa mot Norden.

Ur boken Frans och Karin. Af Chronwall.

lodd: Frithiofs Saga. «Kung Beles söner gerna drages

Nu styr han ut på oceanen:
de trenne män har han om bord;
hans slup den flyger kapp med svanen;
ty resan bär ju emot Nord.
«Skjut på, skjut på, du verldshafsblöja!
till kära Karin för du mig,
jag och min hafsörn vill dig följa,
vi flyga öfver blånad stig.»

Så sjöng jemt älskaren på vägen,
så sjöng han hvarje stjernklar natt;
vid rodret satt han glad i hågen,
i handen höll han hjertats skatt. —
Så satt han stödd mot ena handen,
blott böljorna alltjemt han såg;
men ändligen vid himlaranden
ett land steg ur den blåa våg. —

«Det är min Nord,» nu Frans han sade,
«hell dig, min strand, du älskade!
Ack! om jag örnens vingar hade,
så flöge jag dit längtande.
Ack! se hur höjder der uppstiga,
och se hur lunderna de stå —
dock vill jag lugn i glädjen tiga,
ty snart den kära verld vi nå.

Ack! hör du, sol, som ständigt sänker
ditt gyllne klot mot himlens rand,
du, af hvars sken min bana blänker,
du, som förgyller haf och land: —
hör, stanna lite på din bana
i qväll, det är midsommarqväll,
så skall du se min kärleksfana:
på stranden höjer jag den säll!

Der skall du se två frukter mogna,
två menskobarn med öppen själ. —
Du känner Karin väl, den trogna,
och Frans du känner äfven väl:
De äro vi, du himlens öga
förlåt min bön, den jag nu bad!
Ack! älskarns själ flyr i det höga;
men jag på banan skjuter glad. —

Som skalden säll sitt hemland nalkas
så nalkas jag min Nord i qväll.
Ack! det blir ljust att der få svalkas
från dagens qvalm i gröna tjäll.
Ack! dessa tjäll, de tysta lunder,
de tjusa mina ögon jemt.
O! detta äro njutningsstunder,
ej skönare jag nån'sin känt.

Hur glädtigt styr jag upp mot stranden
på denna yta spegelklar!
snart skall jag trycka hvita handen,
ack — om hon här på stranden varit!
Dock vill jag lugn vid slupen dröja;
hon kommer nog, den trogna mön —

till masttopp vill jag fanan höja,
hon svajar öfver heden grön!»

Så sagdt.: Han hissade sin fana
och slog de hvita segeln ned,
och satte sig — så var hans vana —
på relingen och solen skred
i långsam färd mot vestervågor
och såg i hvarje sjö sin bild:
en sköld så rund af klara lågor;
men likafullt så ren, så mild.

Broxviks Mysterier, Fröken Fägerskölds dom, hennes frigifvande, m. m

Ej saga här, men idel sanning blott,
Jag vill förtälja här om mord och brott.
Å Broxviks gård, som för enhver är känt,
I våra dagar sorgligt nog har hänt.

Friherre Taube på sjukbädd lägges ner
Och tynar af för hvarje dag allt mer,
Tills liemannen hastigt gör sin skörd
Och stoftet hans till grafvens ro blir förd.

Begrafning firades med sirlig ståt
Och händer vridas under hejdlös gråt,
Men har den sorgen gått ur hjärtat fram?
Ell' var den endast öfver brott och skam?

Vid sjukdomslägrät tvänne vården haft!
Fru Taube som här det sägs gaf maken saft,
Som blandad var med giftet sublimat,
För att påskynda dödens tystnad snart.

Samt Fröken Helga Fägersköld (o, vel!)
Som sedan alltjemt mötts med hån och spe,
Ty hon till sin trolofvade har sagt:
Din moder har din far om lifvet bragt.

Han var förgiftad detta ryktet spred
Sig mellan folk från slott till hydda ned,

Till dess att sonen modren skulden ger
Och mörderskan han uti henne ser.

Nu liket man ur grafvens gömma tog
Och obduktion man genast föreslog,
Den verkställd blef och gift man äfven fann,
O, hvilken fasa, hvilken synd och skam!

Snart saken man nu inför rätta drog.
Som parter Helga och Fru Taube stod,

Af sakens gång man genast tycktes se
Att enkan var för brott den skyldige.

Men så en dag, när solen sänkt sig ned,
Ett rykte sig igenom prässen spred,
Att man mot Fröken Helga anslag lagt,
Som nära henne då om lifvet bragt.

Hon hemligen förföljdes, hvart hon gick,
Af hysteri hon därför infall fick,
Att mot sitt lif ett anfall göra då,
Och skref mot sig anklagelsen också.

Mot Julen hon på resa sig begaf,
För att än mer i ryktet gå i kvaf,
Ty då hon uti fängelset sätts in,
Fick där försmäkta till båd' själ och sinn.

Dock fast hon inom fängelset satt kvar
Än mera galla hon i bågarn har,
Fast fängselmuren synes ganska tjock
Till henne hinner fram en Jobs-post dock.

«Din son är död,» så ljuder det en dag.
O, grymma öde af naturens lag,
Först friheten man dig beröfvat har
Och sen din älskling man ifrån dig tar.

O! hvilken sorg för modershjärtat dock,
Hur mången tår hur mången smärtsam suck,

O! hvilka kval, att ej få vara med,
När älsklingen i grafven sänkes ned.

Men än hon bågarn icke riktigt tömt.
Den lycka hon sig förr så djerft har drömt,
Den grusas, ty förlofningen den bryts
Och hymens band de lösas, icke knyts.

Vid rätten man begär få henne fri,
Men hon likväl i fängelset får bli
I trenne långa månader, O vel!
I ständig sorg på frihet väntande.

Men ändtligt nalkas rättens sista dag,
Då dom skall skipas efter Sveriges lag,
Fru Betzy Taube från ansvar ställes fri,
I målet som den dagen slut må bli.

Och Fröken Fägersköld sin frihet får,
Men nu allena hon i världen står,
Bortstött, föraktad af hvarenda vän
Och knappt af någon hon nu känns igen.

Till sist från rykte, slägt och fosterland
Hon reste bort, långt bort till fjerran strand,
«Att ta sig plats,» hon sad', «som kokerska
I Vesterns land, uti Amerika.»

Jag vill ej med hvad jag i min sång här har skildrat,
Kasta någon skugga på någondera parterna, vare sig Fru
Taube eller Fröken Helga Fägersköld, utan har jag endast
hållit mig till hvad som i målet faktiskt förekommit.

All omarbetning och eftertryck förbjudes vid laga på,
följd af författaren.

N. Bengtson.

Se tryckfrihetslagen!

Mördaren Martin Svensson. Den mördade Emma Andersson.

En alldeles ny visa om det förfärliga Veberödsdramat.

Ett drama

som håller nästan en hel värld i spänning,
och vilket saknar motstycke i senare tid.
Huvudpersonen, Sveriges Riddar Blå-
skägg, Martin Svensson, har med blod-
skrift ristat sitt namn i den svenska brott-
målsstatistikens annaler.

Eftertryck beivras enligt lag.

Pris 25 öre.

Stora pengar

kan Ni förtjäna genom att rekvirera och sälja denna visa. In-
sänd kr. 5:35 eller 8:55 i postanvisning får Ni en provsändning,
på vilken Ni förtjänar det 3-dubbla.

Axel Pettersson, Malmö 2.

Mördaren Martin Svensson.

Den mördade Emma Andersson.

En alldeles ny visa om det förfärliga Veberödsdramat.

Ett drama

som håller nästan en hel värld i spänning,
och vilket saknar motstycke i senare tid.
Huvudpersonen, Sveriges Riddar Blå-
skägg, Martin Svensson, har med blod-
skrift ristat sitt namn i den svenska brott-
målsstatistikens annaler.

53

Martin Svensson trodde ändå så till sist,
att han skulle klara sig med lögn och list.
Men vad hände, sådan ände tog hans leverne till slut,
att han hämtades av ordningsmakten ut.

Knappast mordbrandsbrotten våra öron nått,
förr'n vi hör, att han har större brott begått.
Sig ej dragit för att tagit livet av en människa.
Hurdant sinne kan väl Martin Svensson ha?

Allt som hela världen läst och just nu vet
var kanhända då blott deras hemlighet.
Men han tänkte, om han stängde hennes mun för evighet,
skulle allt bli tyst och stilla — ja, vem vet.

Och så gick det slutligt som det därför gick.
Ingenting kan döljas för rättvisans blick.
Han blev tagen, järnbeslagen, och hans mördarlusta stäckt
men på samma gång hans framtidsstjärna släckt.

Tusen frågor stormat fram. Men inget svar
givits har på frågan: "Var är Emmas grav?"
Man har letat, ingen vetat, man har gissat, man har drömt
Ej den allra minsta lilla fläck man glömt.

Överallt i kärr och skogar har man sökt.
Summan för att hitta henne har man ökt.
Men det går ej, man förstår ej hur han gått till väga har,
kanske en bekännelse kan giva svar?

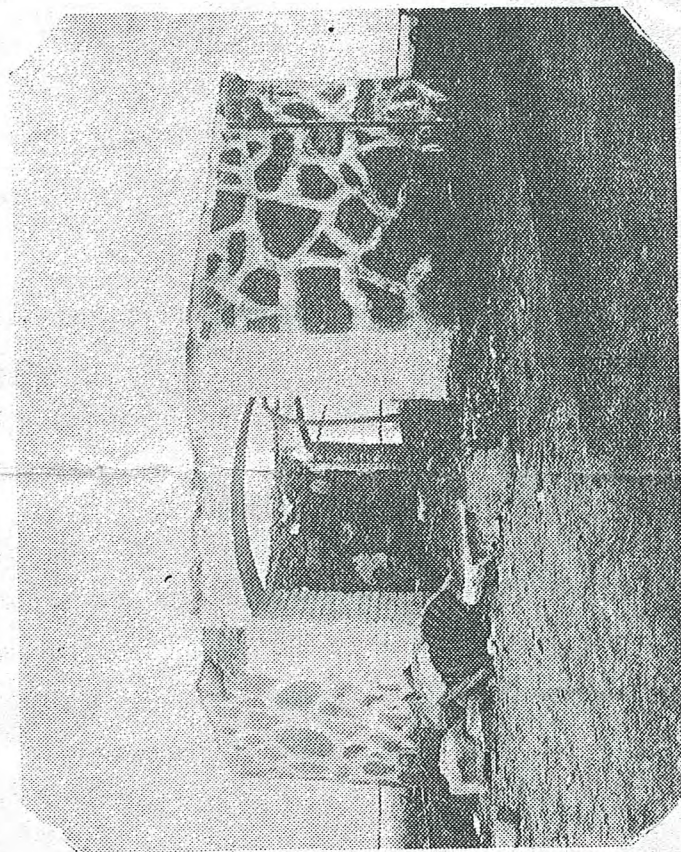
Veberödsdramat.

Mel.: "Kors på Idas grav."

Grymma, svarta illdåd komma slag i slag,
sådant får man höra nästan varje dag.
Men vi rördes, när vi hörde Martin Svenssons hemska brott.
Ja vi trodde knappast brottet var begått.

Tidigt har han börjat på förfelad ban'
och med lögn och svek det blev han alltid van.
Ingen trodde dock det bodde sådant vilddjur i hans bröst.
Att han nu är fängslad är för många tröst.

Och så många som han nu har dragit med
och dem alla fört mot avgrundsdjupen ned.
Ty de alla, som fått falla har i Martin Svensson sett,
den, som tvingat, tubbat, hotat och förlett.

Ett dystert minne från vårt lands största kriminella affär.

Vi stå häpna, slagna för så hård natur,
liknelse knappt finns bland skogens vilda djur.
Och vårt hjärta utav smärta krymper samman, när man hör
dylik djuriskhet, som människosinnet rör.

Vad som mest av allt dock likväl gripit har,
var att sonen blev förledd utav sin far.
Han blev trugad till att ljuga, han förstod ej faderns svek,
trodde kanske allt var blott en rolig lek.

Snart en gräslig brottmålsakt har nått sitt slut,
och i glömskans älv det långsamt rinner ut.
Långa tider sakta skrider, Martin Svensson blir väl glömd.
men hans hemska gärning blir nog aldrig glömd.

Mången gång har nattens himmel färgats röd
utav gräslig mordbrand uti Veberöd.
När det slocknar — andra socknar lysas snarligt upp igen.
Då har Martin Svensson säkert tänt på den.

Martin Svensson trodde kanske nog som så:
"Ingen kan mig fälla, fri jag nog skall gå."
Vem kan tänka eller skänka vanlig kvarnbrand blott ett ord.
Handlingen med ljuset var så fiffigt gjord.

Men det är väl sällan någon kan gå fri
eller kan bevisa fullt sitt alibi.
Ty polisen med bevisen snärjer brottslingarna fast,
och så får då var och enom stå sitt kast.

97